

Johannes Grønland's

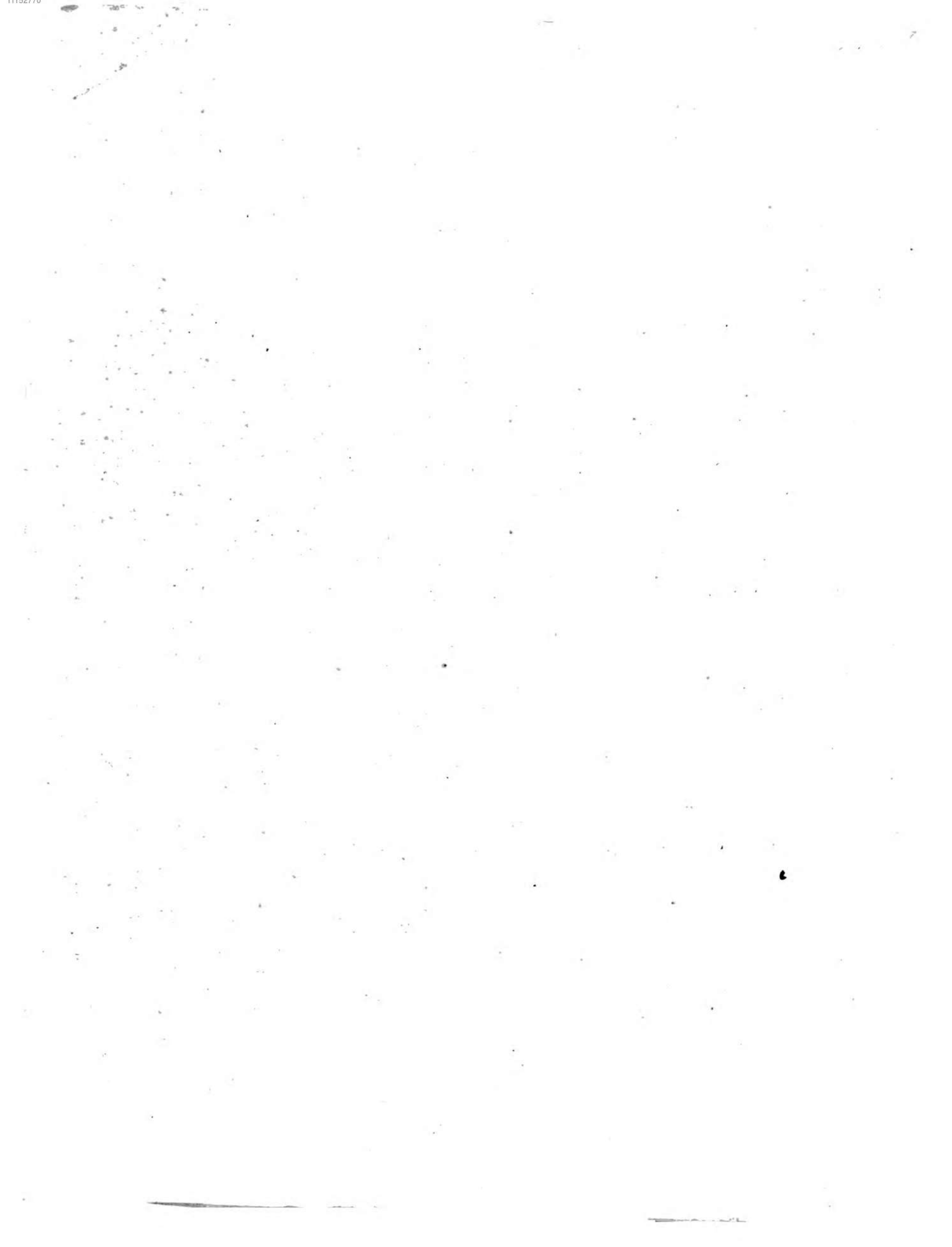
C. E. F. WEYSE:
ROMANCER OG SANGE.

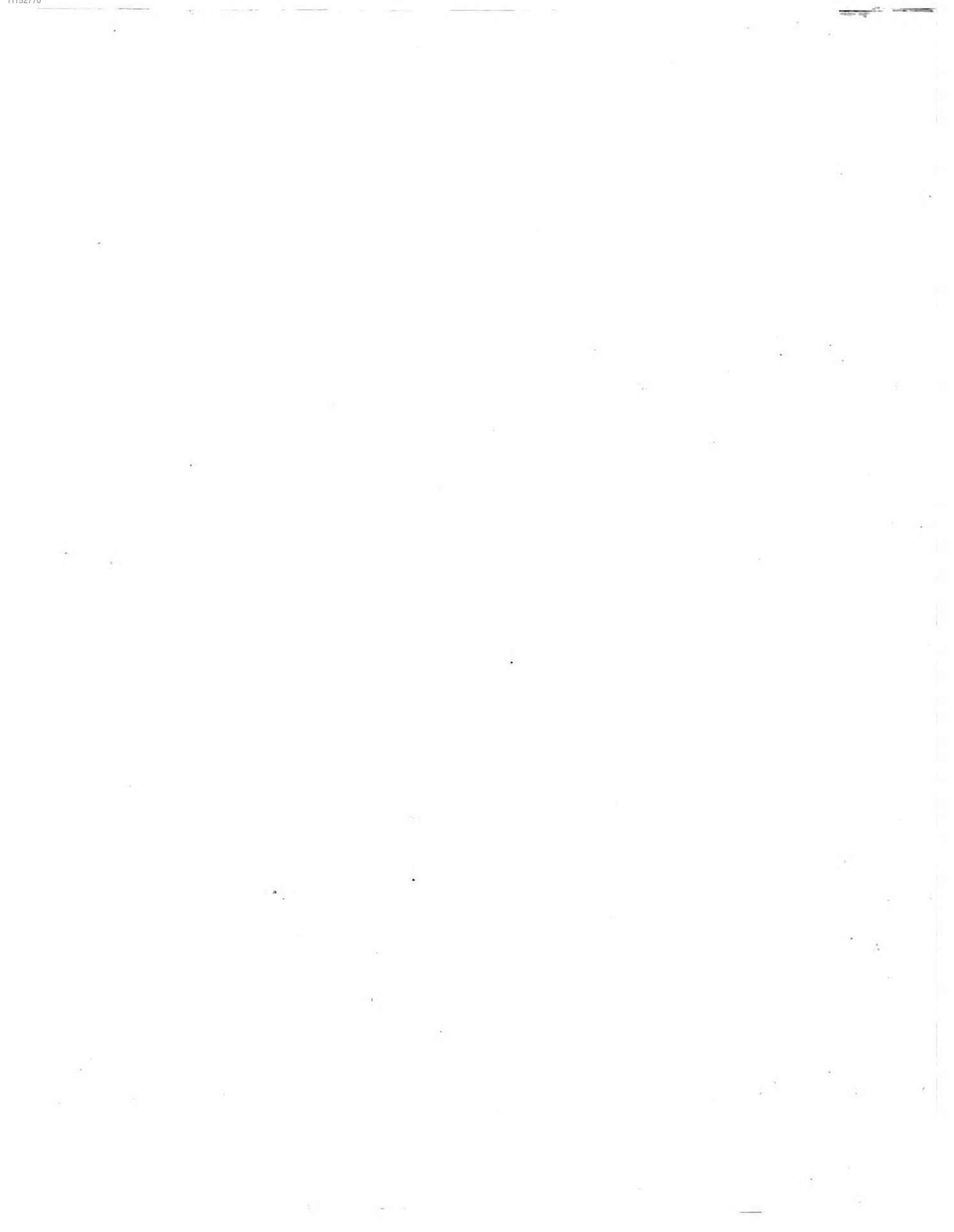
Udgivne af Musikforeningen.

ANDET OPLAG.

KJØBENHAVN.
C. C. LOSE & DELBANCO.

1856.

J. L. Heiberg

ROMANCER OG SANGE.

Udgivne af Musikforeningen.

Og eried han ingen andre Straa
Som nu til hans Grav forladte gaa
Mens Laaren ikke kan standse
Dog Een sig nærmer som Faderløs
Og bringer barnlige Krandse,
Hvis Blade mildt over Graven ströer
Og det er den danske Roman og
J. L. Heiberg.

KJÖBENHAVN
Forlagt af C. C. Lose & Delbanco.

Pris 3 Rbdls

4 Mus. pr. 63763

L1

FG/97/40490

INDHOLD.

	Pag.		Pag.
Nr. 1. Romance af Sovedrikken	4	Nr. 25. Fædrelandssang	44
De klare Bølger rulled.		Jeg veed et Land i høien Nord.	
- 2. Ariette af Sovedrikken	6	- 26-33. Morgensange	46
Amor! Bacchus!		Nr. 26. Nu ringe alle Klokker.	
- 3. Romance af Sovedrikken	7	- 27. Lysets Engel.	
Skjøn Jomfru! luk Dit Vindue op.		- 28. Nu vaagner alle.	
- 4. Romance af Sovedrikken	8	- 29. I Østen stiger.	
Det blanke Sværd paa Væggen hang.		- 30. Gud skee Tak og Lov.	
- 5. Romance af Ludlams Hule	9	- 31. Morgenstund har Guld i Mund.	
Der er en Æe i Livet.		- 32. Nu titte til hinanden.	
- 6. Romance af Ludlams Hule	12	- 33. Storcken sidder paa Bondens Tag.	
Tommeliden var sig en Mand.		- 34. Julesang	51
- 7. Sang af Ludlams Hule	14	Deilig er den Himmel blaa.	
Piben lyder, Trommen skralder.		- 35. Daniel Rantzau	52
- 8. Sang af Ludlams Hule	16	Hvi synges altid om Spartaner.	
Vil Du være stærk og fri.		- 36. Sang af Aladdin	54
- 9. Romance af Ludlams Hule	17	Alt opreist Maanen staaer.	
Her sad de gamle Fædre.		- 37. Kongen i Leire	55
- 10. Borgvægterens Sang i Machbeth	18	Der var en Konning i Leire.	
Den mørke Nat forsvunden er.		- 38. Vaarsang	56
- 11. Romance af Axel og Valborg	20	Endelig revned de hængende Skyer.	
Det var sig Ridder Herr Ange.		- 39. Romance af Prindsesse Isabella	58
- 12. Pigen paa Fuglefangst	22	Hvad toner gjennem Skoven.	
Fuglen sang paa Qviste.		- 40. Naar kommer Høsten?	60
- 13 a. Nationalsang	24	Naar Pidsken den knalder.	
Dannemark! Dannemark!		- 41. Liden Gunver	62
b. do.	25	Liden Gunver vandrer.	
- 14. Vuggevise	26	- 42. Willemoes	64
Mit elskte Barn, Du Himlens Gave.		Kommer hid, I Piger smaa.	
- 15. Romance af Floribella	27	- 43. Sang af Hroars Saga	65
Fuglen tier, Skoven hviler.		Har jeg min Baad.	
- 16. Romance af Nina	28	- 44. Sang af Tycho Brahes Spaadom	66
Hvor sig Dagen langsomt sniger.		Solen sank bag grønne Lund.	
- 17. Sang for Danske	30	- 45. Sang af Aladdin	67
Der er et Land, dets Sted er.		I Helved galer Haner.	
- 18. Fædrelandssang	32	- 46-52. Aftensange	68
Duftende Enge og kornrige Vange.		Nr. 46. Der staaer et Slot.	
- 19. Sang af Arlechinos Bryllup	33	- 47. Dagen gaaer med raske Fjed.	
Grum, men flygtig er den Smerte.		- 48. Til vor lille Gjerning.	
- 20. Vise af Et Eventyr i Rosenborg Have	34	- 49. I fjerne Kirketaarne.	
Man siger, Hjertet har ei Rum.		- 50. Bliv hos os.	
- 21. Arie af Et Eventyr i Rosenborg Have	36	- 51. Den skjønnne Jordens Sol.	
En Elskovserklæring?		- 52. Den store stille Nat.	
- 22. Sang for Danske	38	- 53. Ballade: Svend Aage og Ingeborg	75
Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.		Svend Aage og Ingeborg drog.	
- 23. Issefjorden ved Roeskilde	40	- 54. Sang af Reformations-Cantaten	76
Venlige Issefjords blinkende Bølge.		I Saxernes Land.	
- 24. Romance af Festen paa Kenilworth	42	- 55. Romance af Sørgecantaten over Frederik VI	78
Hylden græsser sine Faar.		Til Roeskild har de Kong Frederik bragt.	
		- 56. Spillemanden	80
		Spillemand spiller paa Streng.	

N° 1.

Andantino.

SANG.

PIANO.

mol.

p

1. De kla - re Bøl - ger rul - led mod dunk - le Af - ten - lund, det
 2. Da lød hans hul - de Stem - me, han nævn - te ømt mit Navn. O!

1. var saa tyst i Da - len, høit fløi - ted Nat - ter - ga - len; dens
 2. sang han, lad din Læ - be til min med Ild sig klæ - be, og

1. re - ne To - ner lul - led mig ind i Sø - nens Blund, Da
 2. lad os al - ting glem - me, sødt klyn - get Favn mod Favn! Da

cresc.

f

dim.

p

1. drøm - te jeg at sku - - e for mig en Yng - ling staae; hans
2. sank jeg glad og han - - ge med Skjæl - ven til hans Bryst; os

1. bru - ne Lok - ker bøl - - ged, hans Aa - syn ei de døl - - ged; i
2. fri - ske Løv om - snoe - - de, Vi - o - - ler rundt os groe - - de, og

1. So - lens Ro - sen - lu - - e han mon - ne Ly - ren slaae.
2. Phi - lo - me - les San - - ge gjen - tog vor stum - me Lyst.

A. Oehlenschläger.

No. 2.

Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. A_mor! Bacchus!
2. A_mor! Vaarens
3. A_mor! i din

1. kom - mer ned, sø - de, el - ske - li - - ge Drenge!
2. bed - ste Lyst! mel - lem Ro - ser - ne du le - ger.
3. run - de Arm til vor Mund sig Dru - en klæ - be!

dolce.

1. mel - lem Vaa - rens Blomster - bed vin - ker E - der her de gyld - - - ne Stren -
2. Mun - tre Bac - chus! kom og kryst Dru - en i det ro - sen - krاند - - - ste Bæ - -
3. Blik mod Blik og Barm mod Barm, Læ - be tryk - ket sødt med Ild til Læ - -

mf p

1. ge, de gyld - - - ne Stren - ge.
2. ger, det ro - - - senkrاندste Bæ - - ger!
3. be, med Ild til Læ - - be! A. Oehlenschläger.

mf p f

N° 3.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op, her er din Hjer - tens -
 2. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - li - e - haand, har du mig reent for -
 3. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - purmund, jeg var saa æng - ste - lig.

PIANO.

dolce.

1. kjær. Bleg Maa - nen stander paa Him - lens Blaa, mildt Nat - ter - ga - le - ne
 2. ladt? Ak, fra den Tid, jeg sku - ed dig, bort - svin - der al Ro og al
 3. nys. Jeg blusser, og heit mit Hjer - te slaaer. Du, som har saa - ret, o

1. Tril - ler slaae. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op! din Hjer - tenskjær er
 2. Sevn for mig. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - li - e - haand, o lad mig faae den
 3. læg mit Saar! Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - purmund, giv mig et Ro - - sen -

crescendo. *mf p*

1. her.
 2. fat!
 3. kys.

A. Oehlenschläger.

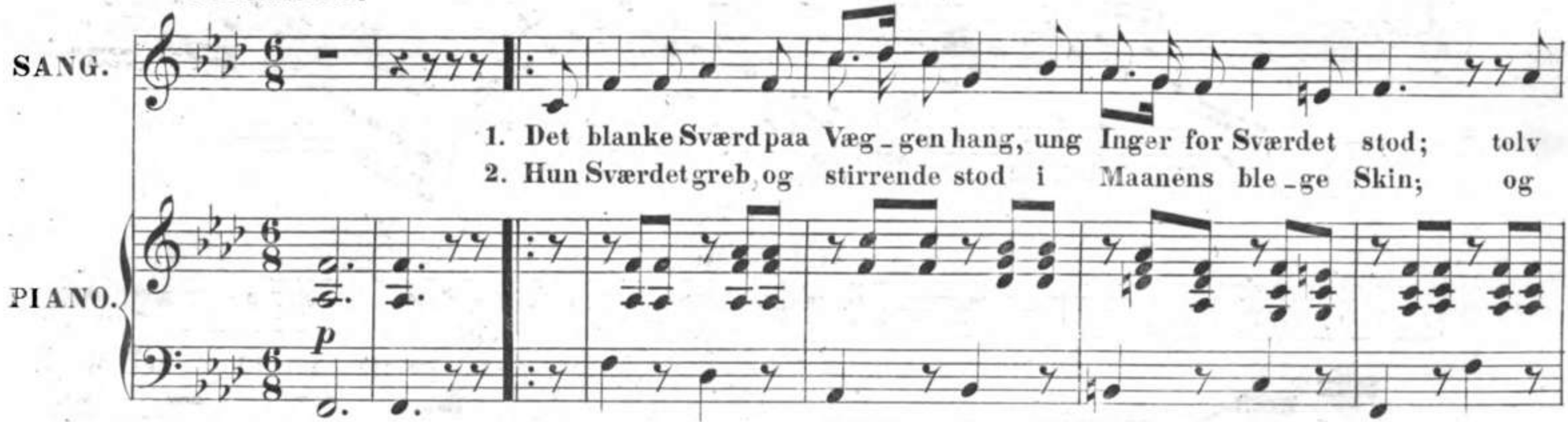
crescendo. *f* *tr* *P*

crescendo.

No. 4.

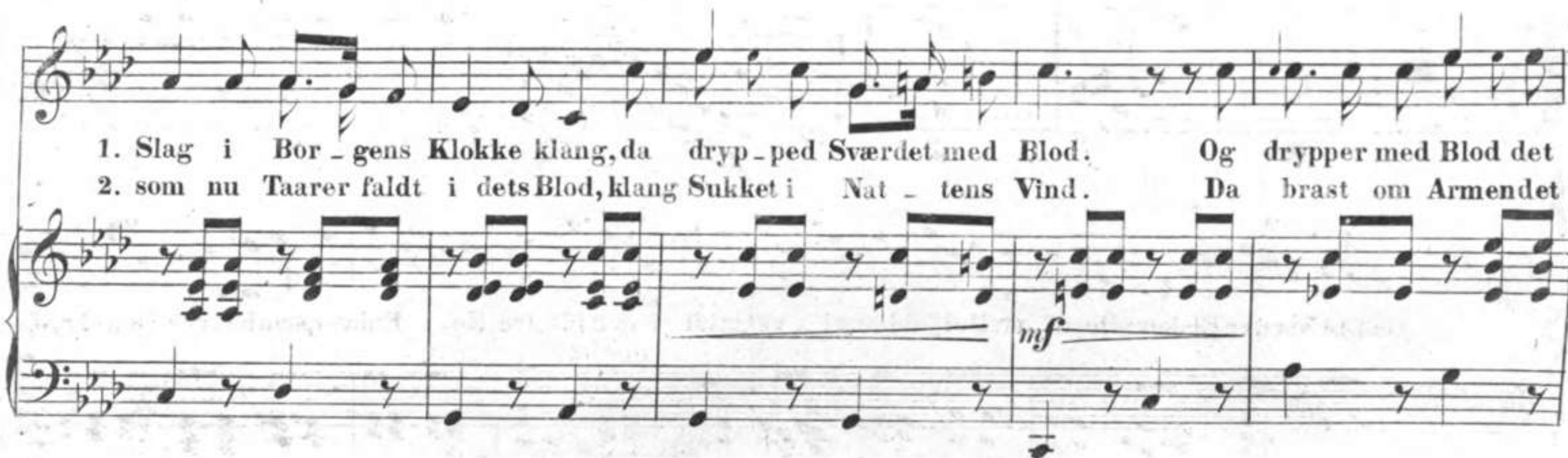
Andantino.

SANG.

1. Det blanke Sværd paa Væg-gen hang, ung Inger for Sværdet stod; tolv
2. Hun Sværdet greb, og stirrende stod i Maanens ble-ge Skin; og

PIANO.

1. Slag i Bor-gens Klokke klang, da dryp-ped Sværdet med Blod. Og drypper med Blod det
2. som nu Taarer faldt i dets Blod, klang Sukket i Nat-tens Vind. Da brast om Armendet

1. blan-ke Sværd, og farves dets Tun-ge rød, da ti-mes ung E-rik i far-lig Færd, og
2. rø-de Guld og faldt til Jorden i-tu. Ak! kalder du mig til Gravens Muld? thi

1. er vel saaret og død: Af Angest mit Hjerte bespændes.
2. der er du vis-se-lig nu! Af Angest mit Hjerte bespændes. A. Oehlenschläger.

Allegro moderato.

No. 5.

9

PIANO.

p *cresc.* *mf*

Andantino.

Der er en Æ i Li - vet, dens

ret te Navner Elskovs Æ, af steile Fjeldomgi - vet, midt i den bit - tre Sø. Enhver, som hø - rer Æns Fryd, sig

ønsker derhen og i - ler derhen, men vender snart til - ba - ge med rev - ne Seil i - gjen.

Men

er man først der - op - pe, har o - vervun - det Fjel - dets lis, da bag de gol - de

Top - pe grønt smi - ler Pa - ra - diis. Der fin - der hver en Bei - ler god i

kjø - lige Lund sin kjær - lige Mø; og Maa - nens ful - de Lu - e be - straa - ler Glædens

Øe. Dog

i den skjøn - ne Ha - - ve ved Flo - den er en

Kir - ke - gaard; saa man - ge sjunk - ne Gra - - ve med

sor - te Kors der staaer. O sa - lig Den, som

hvi - ler der; han bleg - ne - de med sin Hjer - tenstro. Sig

E - - vig - grønt og Ro - ser om de - res Gra - ve

snoe. A. Oehlenschläger.

No. 6.

Poco Allegretto.

PIANO.

1. Tomme - li - den var sig en Mand saa spæd, i
2. Tomme - li - den sid - der i Tom - mel - tot, der
3. Der var stor Frygt o - ver al den Gaard, af
4. Og hvo, som ud - dra - ger den hu - le Tand, skal
5. Der var stor Fryd o - ver al den Gaard, Tomme -

1. Fin - ger - børs Har - nisk var han klæd. Hans Hjelm var hvæl - vet og
2. mo - rer han sig saa jevnt og godt. Tomme - li - den dra - ger paa
3. Tand - værk leed den kon - ge - lig Maard. Svan - hvi - de sig hav - de saa
4. vor - de Drot i det hal - ve Land! Tomme - li - den sprang ind med
5. li - den æg - ted den ve - ne Maard. Prind - sessen ham pyn - ted med

1. hvid og reen, det var en ud - hu - let Kir - se - bærsteen. En
 2. E - ven - tyr, han vog en Flu - e, det fryg - te - lig' Dyr! Tomme -
 3. li - den en Mund, den var et Kir - se - bær, rød og rund. De
 4. Hjelm og Stang, hun mær - ked i Munden det knap en - gang. Af
 5. Sin - dals - baand, hun bar ham til Kirken paa hvi - den Haand, for -

1. Knap - pe - naal var hans Land - se - stang, selv var han ik - kun en
 2. li - den dra - ger i fremme - de Land, han svømmed sig o - ver en
 3. Læ - ger kom - me med skar - pen Tang, den Kir - se - bær - mund var dem
 4. Sadlen han ka - sted den fræk - ke Gjæst; hun mær - ked nep - pe det
 5. ag - te skal man just ei de Smaae, tit naae de, hvor ei de

1. Tom - me lang.
2. Mel - ke - spand.
3. alt - for trang.
4. Land - se - fæst.
5. Store kan naae!

A. Oehlenschläger.

N° 7.

Poco Allegretto.

SANG.

1. Pi - ben
2. Ban - ge
3. Feighed
4. Stærke
5. Lad i

PIANO.

1. ly - der, Trom - men skralder, nu af - sted til mun - ter Dyst! kort kun
 2. Sorg, og Frygt for Dø - den, svin - der ved Kar - to - vens Larm. Blus - sen -
 3. ved den la - ve Hyt - te æng - ster med sit Hun - de - bjæf. Rask For -
 4. Lø - ver ei for - sa - ge, naar end Ti - gre paa dem sprang. Hel - ten
 5. Dorskhed Bon - de - man - den tør - ske Kor - net paa sin Lo; selv med

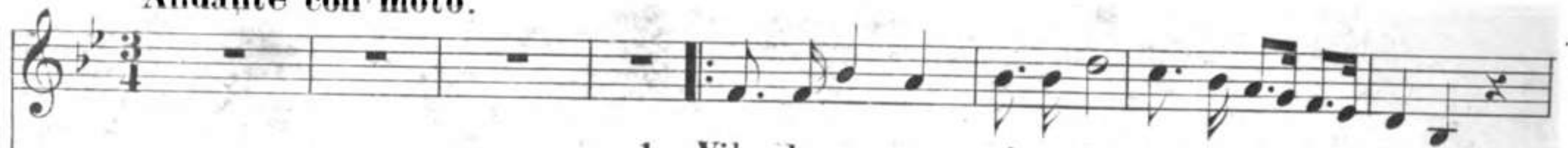
1. er den ra - ske Al - der, skynd dig, Landsmand, før Du fal - der, lev Dit
 2. de, som Mor - gen - rø - den, staaer Sol - da - ten, spot - ter Dø - den! mø - der
 3. an - driag! dag - ligt Byt - te! Staae bag Bu - sken, grøn - ne Skyt - te! lad din
 4. bød i Dy - sten dra - ge, den, som Mag - ten har, skal ta - ge, det er
 5. sølvgraa Haar i Pan - den hyl - der jeg Sol - da - ter - standen, og i

1. Liv med dob - belt Lyst, lev Dit Liv med dob - belt Lyst.
 2. Fa - ren med sin Barm, mø - der Fa - ren med sin Barm.
 3. Rif - fel, sigt - og træf! lad din Rif - fel, sigt - og træf!
 4. i Na - tu - rens Gang, det er i Na - tu - rens Gang.
 5. Tel - tet vil jeg boe, og i Tel - tet vil jeg boe. A. Oehlschlager.

No. 8.

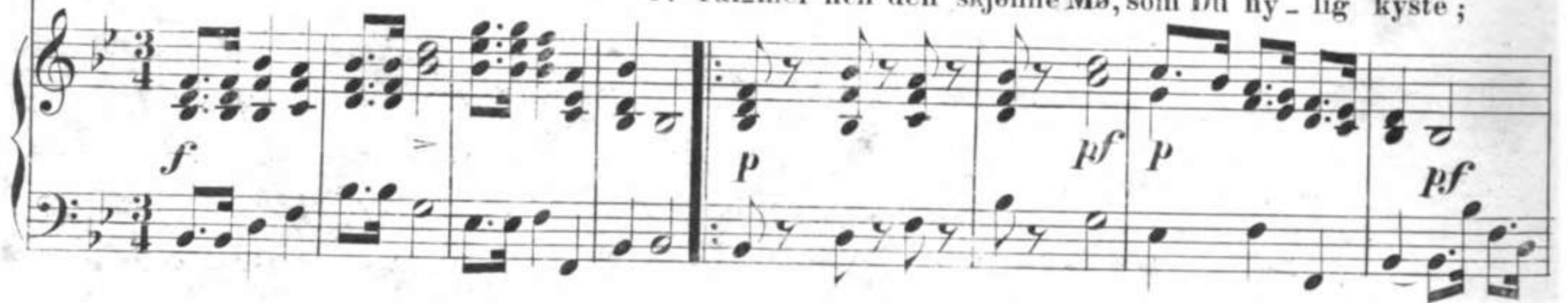
Andante con moto.

SANG.

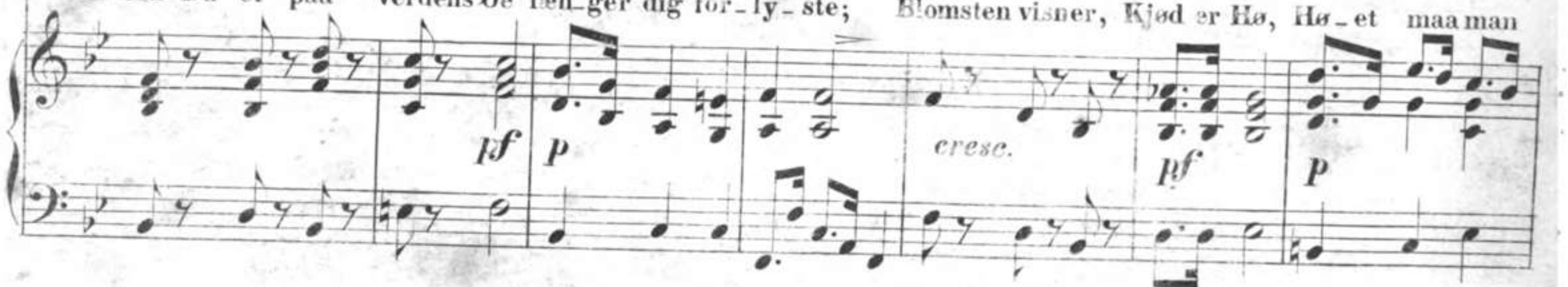

1. Vil du væ-re stærk og fri, præde rø-de Druer!
2. Kort kun er den grønne Vaar, Livets Ti-mer i-le;
3. Lær af Ro-sen i sin Lund purpurvarm at fryde!
4. Fal-mer hen den skjøne Mø, som Du ny-lig kyste;

PIANO.

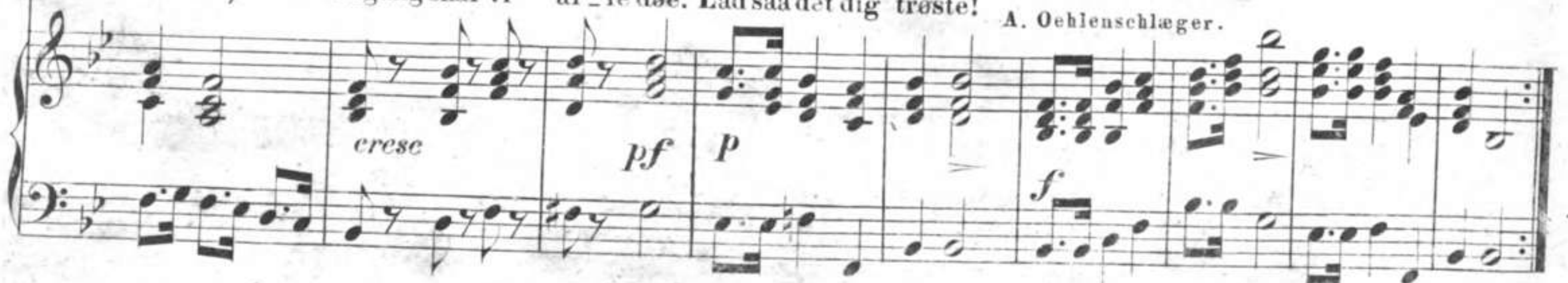

1. vil du staae For-ta-na bi, nær din Ungdoms Lu-er! Fro til Kampen i-le vi da, naar Fa-ren
2. snart den hvi-de Vinter spaaer om den lan-ge Hvi-le. Men selv under sølvgraae Haar rød kan Kin-den
3. lær i Kampens raske Stund Fjendens Landse bry-de! In-gen Plet paa Jordens Rund reenter u-den
4. skal Du et paa Verdens Øe læn-ger dig for-ly-ste; Blomsten visner, Kjød er Hø, Hø-et maa man

1. truer; hil-se paa vor Blomstersti Jomfru-er og Fruer.
2. smile, og hvor Bacchi Bæ-ger staaer, træffer Amors Pi-le.
3. Ly-de; den er lykke-lig, som kun ret forstaaer at ny-de.
4. hø-ste; eengang skal vi al-le døe. Lad saa det dig trøste!

A. Oehlenschläger.

No. 9.

PIANO. **Allegretto**

1. Her sad de gamle fæ - dre ved bre - den Bord, for Dagens Fest at hæ - dre med
2. Det kunstig skaarne Bæ - ger med Dru - e - saft, som Hjertet ve - der - væ - ger, gav
3. Hvor er den gamle Væl - de? mon Kraf - ten dæer? end staae de stærke Fjel - de saa
4. Mon jeg vel sør - ge skul - de, for her var skjønt? snart svinder Vintrens Kul - de - for

1. Gam - mens - ord. I Staal, som hal - ve Gu - der, med Blus paa Kind; fra far - ve - brændte
2. dob - belt Kraft. Høit for de hul - de Ko - ner de Skjal - de sang, og mellem Harpens
3. høit som før. Men læn - ge sank i Da - len de vis - ne Løv; nu sør - ger Ridder -
4. Vaa - rens Grønt. Hvi klynke blandt de Dø - de i Gra - vens Læ, naar ny - e Frugter

1. Ru - der flød So - lens Skin.
2. To - ner led Bæ - grets Klang.
3. sa - len, be - dækt med Støv.
4. glø - de paa Li - vets Træ.

A. Oehlenschläger.

N° 10.

Andante.

SANG.

1. Den mør - ke Nat for - svun - den
2. Priis væ - re dig, o Her - re!

PIANO.

p

1. er, Sky - lær - ken slaaer i Mør - genskjær; snart So - len høit op -
2. bragt, som holdt i Nat - tens Ø - de Vagt med di - ne Eng - - le -

1. rin - - der høit o - ver Fjel - de - tia - - der.
2. ska - - rer, mod Nød, mod Ild og Fa - - rer.

rf *p* *rf*

1. Den straa - - ler fra det hval - te Blaa paa Kon - ge - borg, paa
2. Ak! mangt et Øi - e er vel lukt, som saae i Af - tes

1. Tig - - gervraa; og hvad laae skjult i Mør - kets Gjem, det klart for
2. Ly - - set slukt. Thi fryd dig, du, hvis Øi - ne maae see op end

1. Da - gen brin - ger frem.
2. i Guds Him - le blaae!

Efter Schiller.

N° 11.

Poco Allegretto.

SANG.

1. Det var Rid - der Herr Aa - ge, han red sig un - der
 2. Det var Jom - fru El - se, hun var saa sor - rig -
 3. Han klapped paa Dø - ren med Ki - ste, for - di han hav - de ei
 4. „Hver - gang du dig fry - der og i din Hu - er
 5. Alt ga - ler Ha - nen den rø - de, til Gra - ven maa jeg
 6. Op saae Jom - fru El - se, op til de Stjer - ner

PIANO.

1. Ø, fæsted han Jom - fru El - se, hun var saa væn - en
 2. fuld; det hør - te Ridder Herr Aa - ge dybt un - der sor - ten
 3. Skind: „Hør du Jom - fru El - se! Kom, luk din Fæ - stemand
 4. glad, da er min Ki - ste for - ia - den med rø - de Ro - sen -
 5. ned, til Gra - ven skul - le al - le Dø - de, thi maa jeg føl - ge
 6. smaa, i Gra - ven saak den Dø - de, hun ham ei me - re

1. Mø, fæstet haa Jom - fru El - - se, alt med hin rø - den
 2. Muld. Op stod Ridder Herr Aa - - ge, tog Ki - sten paa sin
 3. lad. Gjen - sva - red Jom - fru El - - se: „Jeg lukker ei op min
 4. blod; hver - gang du er sør - rig - fuld og i din Hu er
 5. læd. saa du op til Him - - len, og til de Stjer - ner
 6. saa. Hjem til Jom - fru El - - se, hun var saa sør - rig -

1. Guld; Maa - neds - dag der - ef - - ter laa han i sor - ten
 2. Bag, lak - ked saa til hen - des Buur, sig selv til megen U -
 3. Dør, før du kan Je - su Navn næv - ne, alt som du kun - de
 4. mod, da er min Ki - ste for - in - - den alt med hiint lev - ret
 5. smaa, da mær - ker du hvor sag - te - lig, at Nat - ten den mon
 6. fuld; Maa - neds - dag der - ef - - ter laa hun i sor - ten

1. Muld.
 2. mag.
 3. før.
 4. Blod.
 5. gaae.
 6. Muld. A. Oehlenschläger.

No. 12.

Allegretto.

SANG.

1. Fug - len sang paa Qvi - ste: „Jomfru! om du vid - ste, hvi jeg syn - ger
 2. Fug - len fløi saa ban - ge dybt i Sko - vens Gan - ge, fulgt af Pi - gens
 3. Hop - ped' den paa Gre - ne, Pi - gen fulg - te e - ne, lok - ke - de og
 4. Dybt den fløi i Sko - ven hen mod Kil - de - vo - ven, alt med snil - de

PIANO.

p

1. nu!“ Pi - gen stod ved Ro - den, traad paa Blomst med Fo - den;
 2. Fød. Sang den der paa Qvi - ste: „Jom - fru! om du vid - ste!“
 3. bad: „Pur - pur - bær, de rø - de, Man - del - melk, den sø - de,
 4. Hop. Pi - gen fulg - te ban - ge, lok - ket af dens San - ge;

1. thi hun hav - de Fug - len kun i Hu.
 2. Pi - gen lyt - te - de ved Træ - ets Rød.
 3. skal du faae hos mig i Ro - sen - blad!“
 4. snart var den ved Rød og snart ved Top.

/5.

Da den kom, hvor Bækken
 Bryder gennem Hækken,
 Saa' den sig paa Steen.
 Listig Pigen smiler,
 Hurtig frem hun iler
 Fra den tætte, løvbeklædte Green.

6.

Da hun den vil fange,
 Bliver hun saa bange,
 Og i Hu saa mod,
 Ængstes hun saa svarlig,
 Flygte vil saa varlig,
 Blikket skjult og Kinden rød som Blod.

7.

Vingen laae paa Sandet,
 Spraglet, farveblandet
 Faldt den livløs ned;
 Men med listig Villie
 Treen paa Blomster-Tillie
 Frem en Sanger i den Lilles Sted.

8.

„Giv mig nu det røde
 Purpurbær, du Søde!“
 Smilende han bad.
 Giv mig nu, du Blide!
 Mandelmelk, den hvide,
 Af din Læbes fine Rosenblad!“

9.

Et og to og trende
 Kys han tog fra hende,
 Blev saa Fugl igjen.
 Lystig over Voven
 Fløi den gennem Skoven.
 Pigen stod og stirred efter den...

J. Thiele.

No. 13 A.

Tempo di Marcia.

PIANO

Dannemark! Dannemark! hel-li-ge Lyd! him-mel-ske Fryd! hæv Dig! min gla-de, min

han-kende Barn! Danmark! for Dig to-ner San-gen saa varm! Naar Sa-ga nævner Dit

ældgamle Navn som Ærens Havn, jeg nævner Dan-nemarks hæ-drede Navn som Fø-de-stavn.

2.

Dannemark! Havets den evige Brud,
 Viet af Gud!
 Stolt er Din Brudgom, og vældig og rig;
 Venlig han kysser Dit Klædebøns Flig;
 Han qvæder for Dig i Voverners Klang
 Din Hæders = Sang;
 De Sønners Seier, naar Krigshornet klang
 Til Bølge = Sang.

3.

Dannemark! Dan = Kongens Trone, den staaer
 Hædret ved Aar;
 Prydet ved Dyder, i Vanheld og Held,
 Styttet ved Troskab, den stander som Fjeld.
 Hos Dannemarks Løve var aldrig Svig.
 Dan = Konge siig:
 Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
 Mod Vold og Svig.

4.

„Dannemark, Dan = Konge!“ lyder fra Æe,
 Slette og Sø,
 Broder! ræk trofast og dansk mig Din Haand,
 Danmark og Konge forene vor Aand!
 I Fredstimen styre de Mandens Færd
 Til Borgerværd!
 I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
 Til Helte Færd!

5.

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
 Fremme Din Flor!
 Dannemarks Søner paa Kampens Dag
 Stride som Helte, for Banner og Flag!
 Hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
 Ved virksomt Gavn,
 Skal signende nævne i Dødens Favn:
 Vort Danmarks Navn.

Juliane Marie Jessen.

No. 13 B.

TRICHORDIUM.

Andantino.

SANG og PIANO.

Dannemark! Dannemark! hel-li-ge Lyd! himmel-ske Fryd! hæv Dig, min gla-de min

ban-kende Barm! Danmark! for Dig toner Sangen saa varm! naar Sa-ga nævner Dit ældgamle Navn, som

Ærens - Havn, jeg næv-ner Dannemarks hædre-de Navn som Fø-de = Stavn.

No. 14.

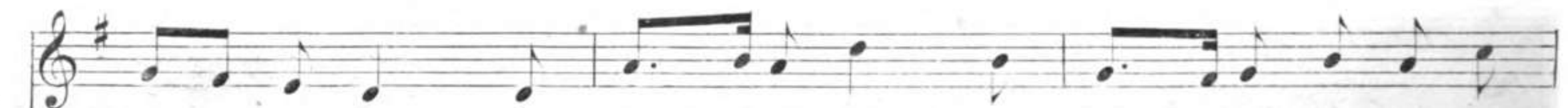
Andantino.

SANG.

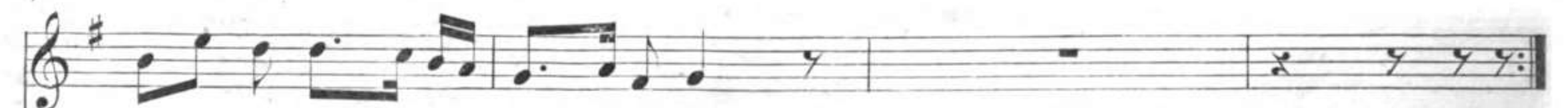

1. Mit elsk - te Barn, du Him - lens Ga - ve, sov sødt nyd U - skylds
 2. Mit Øi - e kjær - ligt paa dig hvi - ler, din Søvn, jeg sy - nes,
 3. Jeg be - der Gud, dig vil be - va - re, han er jo Bar - nets
 4. Vox op mit Barn! men ei du glemme, at Him - len er dit
 5. Og Ven - skab, Fred og stil - le Glæde dig føl - ge vil - paa

PIANO.

1. bli - de Ro; dig spæ - de Blomst i Li - vets Ha - ve jeg
 2. styr - ker mig, og naar du vaa - gen til mig smi - ler, o!
 3. bed - ste Ven, at han vil fjer - ne Nød og Fa - re, og
 4. ret - te Hjem, følg al - tid Dy - dens bli - de Stem - me, da
 5. Ti - dens Hav, og Go - de vil - le dig be - græ - de, naar

1. plei - e vil saa ømt og tro.
 2. da er jeg saa lyk - ke - lig.
 3. le - de dig ad Ba - nen hen.
 4. gaaer du trygt mod Maa - let frem.
 5. du har bruddt din Van - dringstav.

P. C. Ottesen.

N° 15.

Andante.

PIANO.

p *mf dolce.*

1. Fuglen ti - er, Skoven hvi - ler, sa - lig er Na - tu - rens Fred; perle -
2. Duggen blinker, mildt den kvæ - ger mat hensunkne Som - mer - blad; styrker

1. smyk - ket, Engen smi - ler bly til Nattens Kjær - lighed. Gjennem Græsset, mat og e - ne, træder
2. tør - stigt Rosen - bæ - ger med sit kjø - lig fri - ske Bad. Ak! men in - gen Trøstens Draa - be Af - ten

1. frygtsom Pi - gens Fjed, Skygger gaee bag dunkle Grene, tru - e hendes Kjær - lig - hed.
2. sky - en sen - der mig; glem da, Hjer - te, glem at haabe! - Himlens Draabe glem - te dig! C.J. Boye.

N° 16.

Andantino.

SANG.

PIANO.

P

poco cresc.

mf

1. Hvor sig Dagen lang - samt sni - ger for be - drøvet Kjær - - lig -
 2. Zul - ma, kan du see min Smer - te fra dit gla - de Pa - - ra -

1. hed! Lyk - ken in - gen Ti - - mer veed, Sor - - gen hver Minut, som
 2. diis? min - des du, paa jor - - disk Viis, Lof - - tet, som mig gav dit

1. vi - ger. Jordens Skjød har in - tet Raad, haab - løst Havets Bøl - - ger
 2. Hjer - te? I min Fa - ders Ur - te - gaard plan - - ted jeg en lil - - le

1. blaa - ne; Hel - lige Pro - phet! din Maa - ne sku - er kold min tau - - se
 2. Ce - der; Træ - et staaer, som mi - ne E - der, o, men Gartne - ren for -

poco cresc. *mf dim.* *P*

1. Graad.
 2. gaaer!

J. L. Heiberg.

poco cresc. *mf*

No. 17.

Moderato.

PIANO. *f*

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden; og Polens Bjer-ge svømme nærdets Havn; men skjen som
 2. Fra Eidrens Strøm til Skagens hvi-de Banker den jydsk Halv-ø krummer sig mod Nord. Et her-ligt
 3. Mod Øst for den - ne tven-de Ha-lve stri-de med Sjølund's Bred og O-thins gam-le Ø; nær Lol-land,

4. Og dybt mod Syd, hvor Elbens Eøl-ge gyn-ger vel tusind Snekker langs den grønne Kyst, i fe-de
 5. Saa skil-le Strøm og sunde Mark og Stæ-der; men eet er Danmark, tro-fast er dets Magt; en Bro af

1. det er in-gen Plet af Jor-den, og Danmark næv - - ner man dets fav-re Navn. I sølvblaa-
 2. Land! Dets Folk sig Velstand san-ker, paa fremmed Strand det hen-ter Guld om-bord. Den muntre
 3. Fal - ster, staaer i Klæ-der hvi - de, med Løv om Haa - ret, Bølgens ran-ke Mø. Det ra-ske

4. Marsk, i mel-lem gyld-ne Dyn-ger, de rø-øe Hjør - - de hvi - le sig med Lyst. — I øst-lig
 5. Malm Samdrægtig - he-den sme-der fra Bred til Bred, og Ær-lig-hed staaer Vagt. Vort Held er

1. Ve - - ster-hav en dei - lig Ha - ve, med Bø - ge - hegn, hvor Nat - ter - ga - le boe! og hver en
 2. Strids - hingst o - ver En - gen vanker, og Sti - mer myl - - dre i den dy - be Fjord; til Stavn og
 3. Folk kan in - gen Mangel li - de, thi A - gren bøl - - ger her sig, som en Sø; om fav - re

4. Sø, hvor vre - de Stormfugl sya - ger, Bornholm staaer, kraf - - tig, med sit Klippe - bryst; og dybt i
 5. eet, og fæl - leds er vor Hæ - der; (den vog - ter Svær - - det med sin Va - re - tægt!) og een den

1. Deel gav Himme - len sin Ga - - ve; paa aver en Plet Vel - sig - nel - ser - ne groe!
 2. Roer har Skoven E - ge - plan - - ker, dets Sø - ner Kraft, og Sæl - lighed de - res Ord.
 3. Blom - ster - eng staae Lunde bli - - de; her er det smukt at le - ve, tuagt at døe!

4. Ste - nen er Karfun - kel - klyn - - ger, og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!
 5. dan - ske Bøn, hvert Hjerte be - - der: „Gud skjær - me Kon - - gen og hans he - le Slægt.“

C. J. Boye.

No. 18.

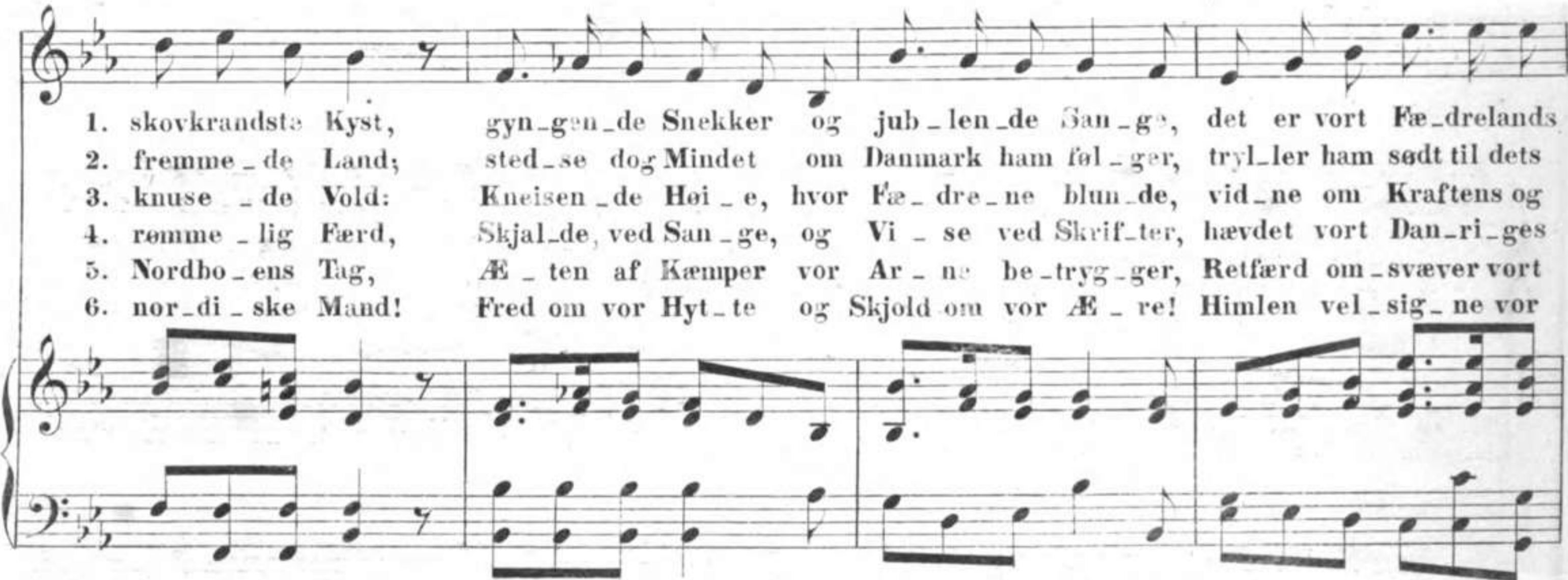
Allegretto.

SANG.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge, søl - ver - blaae Vo - ver om
 2. Tidt pløi - er Dansken de fjer - ne - ste Bøl - ger, stundom han fær - des i
 3. Her var det, Kæmper paa Vang og i Lun - de vær - ned' om U - skyld og
 4. Høit ha - ve Kon - ger, ved sto - re Be - drif - ter, Hel - te ved kjæk og be -
 5. End tro - ner Kraften i E - ge - nes Skyg - ger, Fri - hed end boer un - der
 6. Ret - færd og Fri - hed vort Lø - sen monn' væ - re: Dem ik - kun hyl - der den

PIANO.

1. skovkrandste Kyst, gyn - gen - de Snekker og jub - len - de San - ge, det er vort Fæ - drelands
 2. fremme - de Land; sted - se dog Mindet om Danmark ham føl - ger, tryl - ler ham sødt til dets
 3. knuse - de Vold: Kneisen - de Høi - e, hvor Fæ - dre - ne blun - de, vid - ne om Kraftens og
 4. rømme - lig Færd, Skjal - de, ved San - ge, og Vi - se ved Skrif - ter, hævdet vort Dan - ri - ges
 5. Nordbo - ens Tag, Æ - ten af Kæmper vor Ar - ne be - tryg - ger, Retfærd om - svæver vort
 6. nor - di - ske Mand! Fred om vor Hyt - te og Skjold om vor Æ - re! Himlen vel - sig - ne vor

CHOR.

1. Vælde og Lyst, det er vort Fædrelands Vælde og Lyst.
 2. elske - de Strand, tryller ham sødt til dets el - skede Strand.
 3. Frihedens Old, vid - ne om Kraftens og Fri - hedens Old.
 4. ældgamle Værd, hævdet vort Dan - riges ældgam - le Værd.
 5. Banner og Flag, Retfærd omsvæ - ver vort Banner og Flag.
 6. Drot og vort Land! Himlen velsig - ne vor Drot og vort Land!

J. Jetsmark.

N° 19.

33

Allegretto.

SANG og PIANO.

1. Grum, men flyg - tig er den Smer - te, A - mors Pi - le
 2. Der - for dog, I un - ge Hjer - ter! fryg - ter ei hans
 3. Jeg, som syn - ger om hans Pi - le, har fast he - le

1. vol - de os, trod - se de end hvert et Hjer - te, by - der det i -
 2. vis - se Saar; A - mors Glæ - der, A - mors Smer - ter snar - lig fød - te,
 3. Kog - ret tomt, og dog seer han mig at smi - le hen mod Re - sten

1. gjen - dem Trods. Med sin Bu - e skjelmisk i Ar - men flag - rer han let
 2. snart for - gaaer. Men har først et Hjer - te fun - det Skjæl - mens he - le
 3. li - ge ømt. Der - for vil - lig ven - der E - der mod hver Piiil, han

1. som en Fjer, men naar Pi - len ram - mer Bar - men, tung som Bly den
 2. Tryl - le - ri, er eet Saar ei halv for - vun - det, før i - gjen det
 3. tryk - ker af, tro: kun mig, den nye hel - bre - der hvert et Ar, den

1. sid - der der.
 2. øn - sker ti.
 3. gam - le gav. L. Kruse.

No. 20.

Allegro moderato.

SANG.

PIANO.

mf

1. Man siger,
2. Man siger
3. Den Fordeel

1. Hjer - - tet har ei Rum paa samme Tid til Tven - - de, men
2. vel; I samme Sæk kan ei to Sto-re væ - - re, men
3. er jo li - ge - frem, at man paa Tvende tæn - - ker; saa

P *mf* *dolce.*

1. A - mor er vist ei saa dum, og hans Rai-son er den - - ne: at
2. her - af jeg ud - le - der kjæk en an - den be - - dre Læ - - re: en
3. trø - ster man, ved Een af dem, sig for den An - - dens Ræn - - ker. Og

f *P* *mf*

Allegretto.

1. Fle - re svær - me for Een, man seer; nu vel, saa kan Een og
2. Stor og en Lil - le kan tri - ves der - i, og sto - - re Sæk - ke har
3. bli - ver den Før - ste nu vred og suur, saa faaer den An - den i -

P *mf* *crese.*

1. svær me for Fleer. Den Slut - ning er rig - tig og vig - - -
 2. Plads til Ti. Vist In - gen vil træt - te mod det - - -
 3. gjen sin Tour. Saa mi - ster ei Man - den For - stan - - -

1. tig, den Slut - ning er rig - tig og vig - - - tig.
 2. te, vist In - gen vil træt - te mod det - - - te.
 3. den, saa mi - ster ei Man - den For - stan - - - den. J. L. Heiberg.

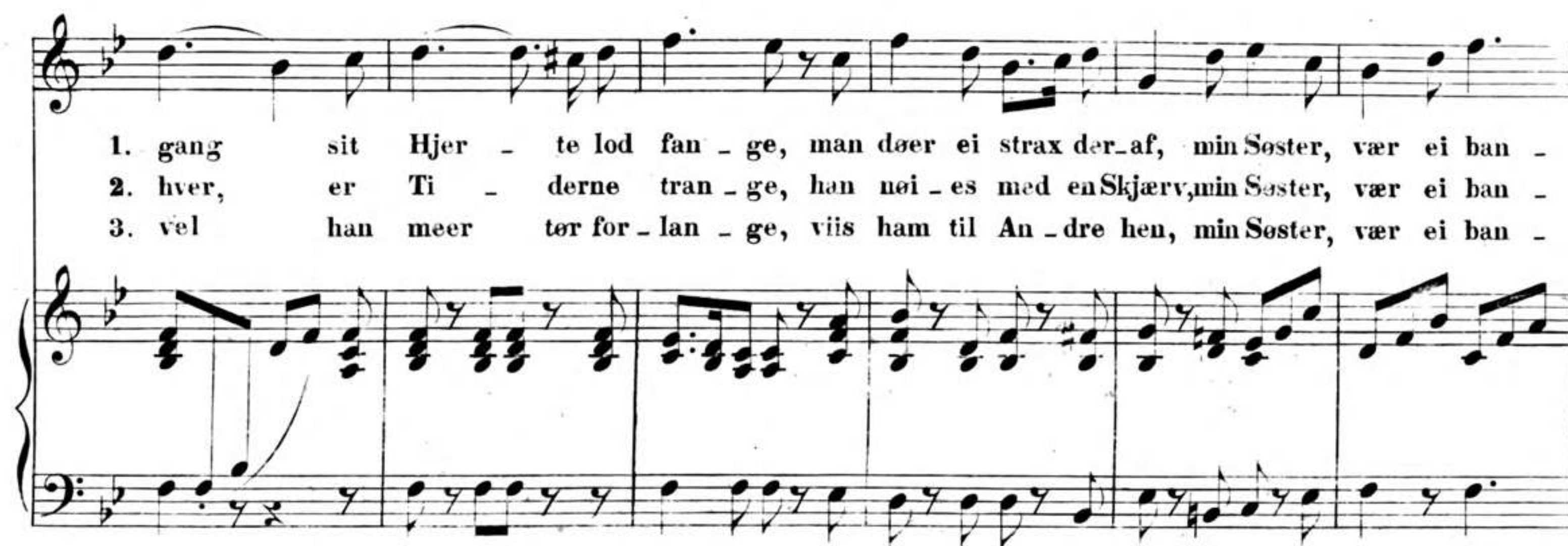
N° 21.

Poco Allegretto.

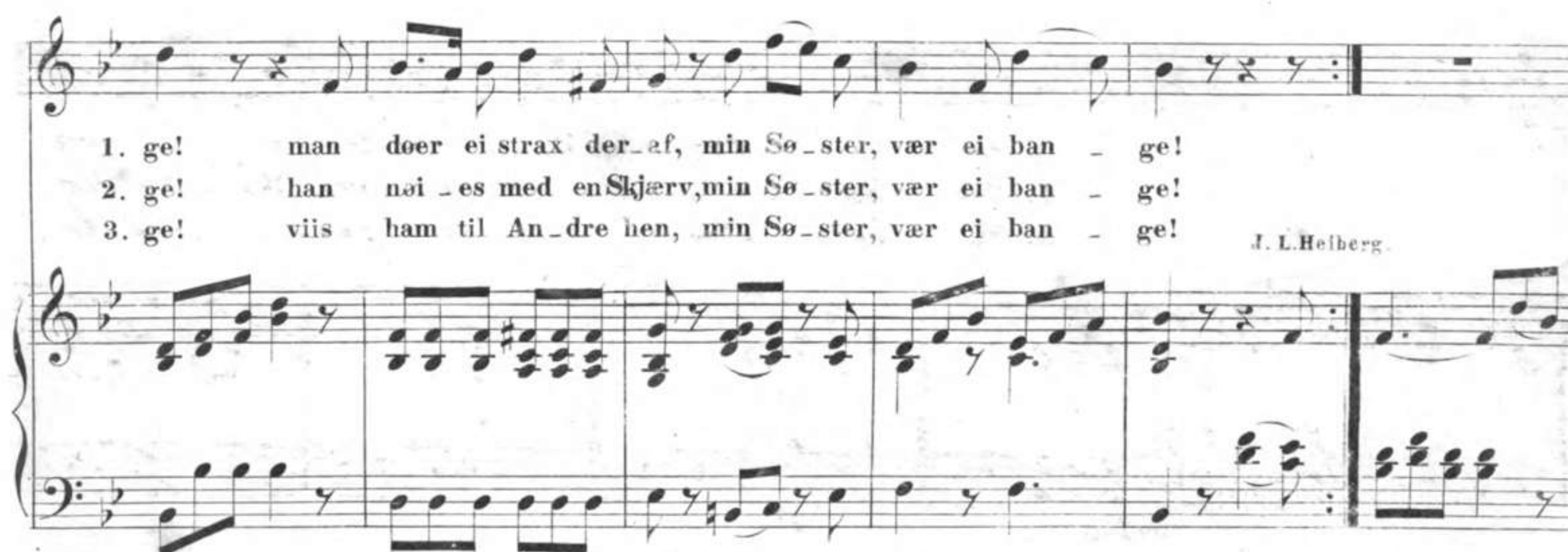
SANG.

1. En El - skovs - er - klæ - ring? hvad er det saa
 2. See Kjær - - lig - heds - Gu - - den! som - Bet - ler han
 3. Et fø - - len - de Smil, et med - li - den - de

1. meer? saa stor en For - tred jeg ik - ke der - i seer; og selv om man en -
 2. gaaer, og sam - ler det Lidt, som han af Mildhed faaer; for ham, som for En -
 3. Svar kan gi - ves af Den, som el - lers In - tet har; og hvis al - li - ge -

1. gang sit Hjer - te lod fan - ge, man døer ei strax der - af, min Søster, vær ei ban -
 2. hver, er Ti - derne tran - ge, han nøi - es med en Skjærv, min Søster, vær ei ban -
 3. vel han meer tør for - lan - ge, viis ham til An - dre hen, min Søster, vær ei ban -

1. ge! man døer ei strax der - af, min Sø - ster, vær ei ban - ge!
 2. ge! han nøi - es med en Skjærv, min Sø - ster, vær ei ban - ge!
 3. ge! viis ham til An - dre hen, min Sø - ster, vær ei ban - ge!

J. L. Helberg.

N° 22.

Moderato.

SANG.

1. Hvor Bø - gen lar - mer høit fra Sæ om Dan - marks gam - le
 2. I Danmark kneiser in - tet Fjeld, ei gjem - me stol - te
 3. O straal fra Øi - et u - for - sagt, du Præg af Nor - dens
 4. O Dan - ne - brog! vort Himmel - flag! til - aand os Mod og
 5. O ret som i dit Pur - pur - flag det hvi - de Kors staaer

PIANO.

mf

1. Ri - - ge, hvor Bø - gen krandsr Land og Øe, som U - skyld Slet - tens Pi - -
 2. Bjer - ge det rø - de Guld til Ladheds Træl, ei Jern til væl - digt Vær -
 3. Stem - - pel! et Ord, et Haandslag væ - re Pagt, og Bar - men Tro - skabs Tem -
 4. Styr - ke! vift høit mod Skye i blodigt Slag, spred Lys i Kam - pens Mør -
 5. teg - - net, at ty - de christent Sin - de - lag, af Kjær - lig - hed om - heg -

P

1. ge, der er min elsk - te Fø - de - stavn, der jub - ler jeg mit Danmarks
 2. ge, men Guldets rigt paa Mar - ken groer, og Jernets Kraft i Armen
 3. pel! Ja Troskab! du est Dan - marks Værn, du est et Skjold af hær - det
 4. ke! Fra o - ven har en Stem - me talt, du ned til os fra Himlen
 5. net, saa styrke Ret - sind Kon - gens Aand, og knyt - te Fre - dens Bro - der -

1. Navn, thi der er godt at væ - re, thi der er godt at væ - -
 2. boer, u - væb - net har den Vær - ge, u - væbnet har den Vær - -
 3. Jern, du est vort Dan - ne - vir - ke, du est vort Dan - ne - vir - -
 4. faldt, og skal til Him - len hæ - ves, og skal til Him - len hæ - -
 5. baand, og skjær - me Land og Kon - ge, og skjærme Land og Kon - -

1. re!
 2. ge.
 3. ke!
 4. ves!
 5. ge. Chr. Wilster.

No. 23.

Moderato.

SANG.

1. Ven - li - ge Is - se - fjords blin - ken - de Bøl - ge gyn - ger og tril - ler langs
 2. Fordum du bar paa din rul - len - de Vo - ve rigt - lad - te Snek - ker fra
 3. Ti - der - ne svin - de, og ven - di - ske Rø - ver le - ver kun end i Hi -
 4. Snart skal nu Fremme - de læ - re at kjen - de Sø - vei til Hro - ars den
 5. Da skal de sku - e de him - melblaae Vo - ver, naar de om Mor - ge - nen
 6. Her - li - ge Is - se - fjord! ja! du vil lok - ke man - gen stolt Sø - gut her.

1. skov - krant - ste Kyst, Øi - ne - ne hen - rykt med Vo - ver - ne føl - ge,
 2. Øst og fra Vest, ind - til vi, tvung - ne ved ven - di - ske Lo - ve,
 3. sto - ri - ens Bog. Fre - drik den Sjet - te saa mil - de - lig ø - ver
 4. æld - gam - le By; læ - re, at Ste - ne ei læn - ger dem gjen - ne,
 5. staae som et Speil; Kjø - len knap næn - ner at skjæ - re det o - ver,
 6. ind til vor Kyst; Ski - be fra Øst og til Vest skul - le flok - ke

1. Is - seffjord, du er vor Stolthed, vor Lyst! Himmelen's Bu - e i dig vi sku - e
 2. maat - te dig spør - re, som vi kun - de bedst: Grunden blev dækket; Rov - fuglen stækket;
 3. Her - skerens Magt; han er kjær - lig som klog! sindrigt han by - der, vil - lig man lyder,
 4. at de til Is - seffjords Havn kunne tye. Da skal de sku - e Af - tenguldlu - e
 5. dog maa den føl - ge de bug - nen - de Seil. Mens de bortdra - ge, see de til - ba - ge
 6. sig i din Favn og ud - hvi - le med Lyst. Vin - de - nes Vin - ger o - ver dig bringer

1. lif - ligt og mør - ke - blaae, hvil - vet og rund; Fuld - maanens Søl - verglands,
 2. see og du blev os en skjær - men - de Muur! Sø - rø - ver Ar - men ei
 3. aab - ner os Vei - en til Co - dan i - gjen, at - ter ad Is - se - fjords
 4. her - ligt at glø - de paa Tvil - lin - ge = Spiir! Gjen - født i Ha - vets den
 5. o - ver det dy - be, det ro - li - ge Vand; vee - mo - dig Af - skeed med
 6. Rig - dom og Vel - stand til drif - ti - ge Stad; der - for med jub - len - de

1. So - lens Guld - lu - e, pragt - fuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
 2. o - ver dig ræk - ked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
 3. Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Sne - ke til Ky - ster - ne hen.
 4. dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir;
 5. Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
 6. To - ner nu klin - ger, Is - se - fjord! høit til din Æ - re vort Qvad!

CHOR

1. Fuld - maanens Søl - verglands, So - lens Guld - lu - e, pragtfuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
 2. Sø - rø - ver Ar - men ei o - ver dig rækked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
 3. At - ter ad Is - se fjords, Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Snekke til Ky - ster - ne hen.
 4. Gjen - født i Ha - vets den dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir.
 5. Vee - mo - dig Af - skeed med Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
 6. Der - for med jub - len - de To - ner nu klin - ger, Is - se fjord! høit til Din Æ - re vort Qvad!

N° 24.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

PIANO.

dolce.

1. Hyrden græs-ser
2. Kongens Dat-ter,
3. „Vind og Blomst, svar,

1. si - ne Faar, - Gjærdet er hans Thro - ne, So - len Pur - pur om ham slaer, Maanen er hans
2. stolt og fiin, staaer i Kon - ge - bor - gen; Sil - ke, Guld og Her - me - lin skjule ik - ke
3. hver i - sær, kommer hun dog ik - ke? Vin - den hvi - sker: „Hun er nær!“ Blomsterne de

1. Kro - ne. Hvad mon vel han tæn - ker paa? læn - ge taus han stod og saaé frem i Af - ten
2. Sor - gen. Tan - ken, som en Fugl saa let, fly - ver, bli - ver al - drig træt, syn - ger: „Jeg har
3. nik - ke. Skjult en Sti fra Slot - tet gaer, Fug - len høit bag Krat - tet slaer: „Han har hen - de

1. stun - - den Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - - den.
 2. fun - - den! Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - - den.
 3. fun - - den! Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - - den.

mf *P*

CHOR.

Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - - den.
 Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - - den.

H. C. Andersen.

dolce.

N° 25.

Moderato.

SANG.

1. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 2. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 3. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 4. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 5. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at

PIANO.

mf

1. væ - re. Som Stat ei mæg - tig el - ler stor, men høit dog holdt i
 2. væ - re. Ei Gul - det der i Bjer - ge groer, men Mark og Eng det
 3. væ - re. Ei Skjøn - hed der i Templer boer, men un - der Him - lens
 4. væ - re. Ei Fri - hed der er tryg - let Ord, men Kon - gens Daad og
 5. væ - re. Vel rin - der Blod meer varmt paa Jord, men Tro - skab der man

1. Æ - re. Thi E - nighed er Folkets Skjold, og Aan - dens Kraft dets Værge; saa
 2. bæ - re. Thi Flid er Velstands - kil - den der, som Frugtbarhed be - skygger, og
 3. Sphære. Thi skjøn er tæt - te Bø - gelund, og korn - bevox - te Høi - e, og
 4. Æ - re. Thi lov - lig Fri - heds bed - ste Ven er han, som bæ - rer Kronen; der -
 5. læ - re. Thi der er Ven og der er Møe, hvem in - gen an - dre lig - ne. Der

CHOR.

1. er det trygt med Løgn og Vold, naar Jor-den rundt de hær-ge. Thi E-nig-hed er
 2. gyld-ne Høst be-trygget er, hvor Lo-ven Lan-det byg-ger. Thi Flid er Velstands-
 3. Strandens Bred, og Dalens Grund, og Pi-gens ly - - se Øi - e. Thi skøn er tæt-te
 4. for er Kjær - lig hed i-gjen det bed-ste Værn om Thronen. Thi lov-lig Fri-heds
 5. er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel-sig-ne! Thi der er Ven og

1. Føl-kets Skjold, og Aan-dens Kraft dets Vær-ge; saa er det trygt mod
 2. kil-den der, som Frugt-bar-hed be-skyg-ger; og gyld-ne Høst be-
 3. Bø-ge-lund, og korn-be-vox-te Høi-e, og Strandens Bred, og
 4. bed-ste Ven er han, som bæ-rer Kro-nen; der-for er Kjær-lig-
 5. der er Møe, hvem in-gen an-dre lig-ne. Der er jeg født, der

1. Løgn og Vold, naar Jor-den rundt de hær-ge.
 2. tryg-get er, hvor Lo-ven Lan-det byg-ger.
 3. Da-lens Grund, og Pi-gens ly - - se Øi - e.
 4. hed i-gjen det bed-ste Værn om Thronen.
 5. vil jeg døe, og Danmarks Navn vel-sig-ne C. N. David.

N° 26.

Andante.

(Morgensange N° 26—33.)

PIANO.

1. Nu rin - ger al - le Klok - ker mod Sky; det ki - mer i fjer - ne
 2. Det toner med Løv og Priis og Bøn fra Jord mod Pa - ra - diis -
 3. Før os han vandred i Gru - ben ned; han gik til de Dø - des

1. Ri - ger. Hver Søn - dag Mor - gen høit paa - ny stor Glæ - de mod Him - len sti - ger.
 2. ha - ven: Det var en Søn - dag Mor - gen skjø - vor Frel - ser stod op af Gra - ven.
 3. Ri - ge. Til Li - vet med stor Her - lig - hed han vil - de for os op - sti - ge.

4.

Al Verdens Glæde begravet laae;
 Nu frydes vi alle Dage:
 Den Glæde, Søndagssolen saae,
 Den har i Verden ei Mage.

6.

Og der blev Glæde paa Jorderig,
 Liig Glæden i Engles Himmel:
 Livskongen løfted op med sig
 Til Livet sin Børnevrimmel.

5.

Der sad en Engel paa Gravens Steen
 Blandt Lillier i Urtehaven;
 Han peged med sin Palmegreen,
 Hvor Jesus stod op af Graven.

7.

Guds Børn skal holde med Engle Bøn
 Med Jubel i Paradiishaven:
 Det var en Søndag Morgen skjø,
 Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

N° 27.

Andante.

PIANO.

1. Ly - sets En - gel gaaer med Glands gennem Him - mel - por - te.
 2. Sol gaaer o - ver Ver - den ud med Guds Lys i Øi - e:

1. For Guds En_gels Straa-le_krands flyg - ter al - le Nattens Skyg-ger sor - te.
2. See! Vor Her-res Sen - de - bud gaaer paa gyld - ne Sky - er i det Høi - e.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.

Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie;
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.

Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

N° 28.

Andantino.

PIANO.

1. Nu vaag-ne al - le Guds Fug-le smaa, de fly-ve fra Re - de og sjun - ge; de
2. Nu quiddrer Sva - len paa Kir - ke - tag, og Spurven ved Men - ne - skers Hu - - se. De

1. pri - se Vor Herre saa godt de formaae: de tak - - ke for Li - vet og Ly - set med fløi - tende Tun - ge.
2. syn - ge: Gud - morgen! de synge: Goddag! de syn - - ge Gudsfred! Gudskee Lov! og i Luf - ten hensu - - se.

3.

Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer,
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maallose Skabninger alle vil sige.

4.

Os seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Rederne ud,
Du hører Smaabørnernes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

No. 29.

Andante.

PIANO.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den spre - der Guld paa
 2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, hvor Pa - ra - di - set
 3. Den hil - ser os end - nu saa smukt fra E - dens Mor - gen -

1. Sky, gaaer o - ver Hav og Bjer - ge - top, gaaer o - ver Land og By.
 2. laae; den brin - ger Lys og Liv og Lyst til Sto - re og til Smaa.
 3. rød, hvor Træ - et stod med e - - vig Frugt, hvor Li - vets Væld ud - flød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
 Hvor størst Guds Lys oprandt
 Med Stjernen over Bethlehem,
 Som Østens Vise fandt.

5.

Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
 En himmelsk Glands paa Jord,
 Et Glimt fra Paradisets Kyst,
 Hvor Livets Abild groer.

6.

Og alle Stjernerne sig
 Hvor Østens Sol gaaer frem:
 Den synes dem hiin Stjerne liig,
 Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
 Hav Tak og Lov og Priis
 For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
 Og fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

No. 30.

Andante.

PIANO.

1. Gud skee Tak og Lov! vi saa deilig sov: Barnet laae med varme Kind paa Pu - - den.
 2. Med hiin Glands fra Sky komder Lys i By, komder Glimt af Sol i al - le Sjø - - le.

1. Nu som Fuglen frisk! rask som Havets Fisk! Morgen_solen tit_ter gennem Ru - den.
 2. Al_le Ha_ner goel, hil_sed glad Guds Sol; al_le væv_re Tunger smaa fik Mæ - le.

3.
 Fattig Mand fuldstærk
 Gaaer nu til sit Værk;
 Rask hver Haand sig rører nu med Glæde.
 Fattig Kone maa
 Til sin Dont udgaae.
 At de Smaa skal ei for Brødet græde.

4.
 Fader gik sin Vei.
 Moder see vi ei;
 Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
 Arnens Ild er slukt;
 Kjemmets Dør er lukket;
 Gud dog sørger for os alle Dage.

5.
 Ei den mindste Muus
 Savner Tag og Huus;
 Fattigst Spurveunge har sin Rede.
 Ei den mindste Fugl
 Savner Ly og Skjul;
 Vi skal heller ei om Fristed lede.

6.
 Lystig Hanen goel,
 Hilsed glad Guds Sol;
 For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
 Nu, som Fuglen frisk!
 Rask som Havets Fisk!
 Vi har Kjærligheds = Asylet fundet.

B. S. Ingemann.

N° 31.

Moderato.

PIANO.

1. Mor_gen_stund har Guld i Mund: Mor_gen_sol Guds Rigdoms Væld op_luk_ker;
 2. Mor_gen_glød gjør Kin_den rød; Mor_gen_luft Guds Sundhedsbrønd om_su_ser;
 3. Op i fri_ske Mor_gen_stund! fryd dig, Sjæl, som Fug-len i det Høi_e!

1. glad i gyld_ne Mor_gen_stund fat_tigst Fugl i Straa_le_ha_vet duk_ker.
 2. Li_vets Væld i Mor_gen_glød strømmer ud i_gjen_nem Him_mel_slu_ser.
 3. fat_tigst Sjæl er rig og sund med Guds ri_ge Her_lig_hed for Øi_e.

B. S. Ingemann.

Moderato.

No 32.

PIANO.

1. Nu tit-te til hinan-den de fav-re Blomstersmaa; de mun - tre Fug - le kalde paa hver
 2. Den kjære Gud og Skaber den mindste Orm er nær; han fø - der Fugl og Markens Lillie
 3. Guds Søn varsely et Barn, og paa Krybbestraa han laae; hans Vug - ge stod paa Jord foruden

1. andre; nu al-le Jordens Børn deres Øi - ne opslaae; nu Sneglen med HuuspaaRyg vil van - dre.
 2. klæder; dog Menneskenes Børn har han al-lermest kjær - Gud aander paa Øi-et, naar det græ - der.
 3. Gænge. Guds Himmeriges Fryd har han lo - vet de Smaa og Blomster fra Pa - ra - disets En - ge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor;
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
 Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi Dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Øine opslaae -
 Evindeligt være Du lovpriset!

B. S. Ingemann.

No 33.

Andantino.

PIANO.

1. Storken sid-der paa Bondens Tag; han seer o - ver Mark og En - ge. Det
 2. Storken klap-prer paa Bondens Tag, og Gjø-gen kukker i Sko - ven. Med

1. bliver saa dei- lig en For-aarsdag; nu kommer den fav-re Tid, jeg ventet saa læn - ge.
 2. Mailev nu kommer skjøen Valborgs Dag; nu stiger der Pintseglands med Sol o - ver Vo - ven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gjæst til skjøen Valborgs Dag;
 Han bringer den favre Tid, jeg ventet saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gjæst! dvæl ikke for kort!
 Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

B. S. Ingemann.

N° 34.

Andantino.

PIANO.

1. Dei - lig er den Him - mel blaa, Lyst det er at see der - paa, hvor de
 2. Det var midt i Ju - le = Nat, hver en Stjer - ne glim - ted mat, men med
 3. Stjernen led - te vi - se Mand til ny - fød - te Kon - ge hen, vi har
 4. Den - ne Stjer - ne lys og mild, som kan al - drig le - de vild, er hans

1. gyld - ne Stjerner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de vin - ke os fra Jor - den op til
 2. Eet der blev at sku - e en saa klar paa Him - lens Bu - e, som en lil - le Stjerne =
 3. og en saa - dan Stjer - ne, og naar vi den føl - ge gjer - ne, komme vi til Je - sum
 4. Guddoms = Ord det kla - re, som Han lod os aa - ben - ba - re til at ly - se for vor

1. sig, os fra Jor - den op til sig.
 2. Sol, som en lil - le Stjer - ne = Sol.
 3. vist! kom - - - me vi til Je - - sum vist!
 4. Fod! til at ly - se for vor: Fod! N. F. S. Grundtvig.

N° 35.

Allegro moderato.

SANG.

1. Hvi syn-ges e - vigt om Spar - ta - ner, som gjor - de Fjen - den Pas - set
 2. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans
 3. Le - o - ni - das stod u - for - fær - det bag Bjerget med sin Flok og
 4. O, kun - de Harpens sva - ge To - ner din Roes for - kyn - de med en
 5. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans

PIANO.

mf

1. trangt? be - hø - ve - vo - re vak - kre Da - ner i Ti - den da vel gaae saa
 2. Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter fra min Fø - de -
 3. stred, og styr - ted Per - ser - ne med Sværdet, ind - til han selv i Græs - set
 4. Klang af hi - ne tre - di - ve Ka - no - ner, som væl - dig Du fra Sven - sken
 5. Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter fra min Fø - de -

mf

1. langt? har Hel - te - kraft ei sat sit Stem - pel paa e - gen Daad, i e - gen
 2. stavn. Alt tru - ed Mag - ten lumsk i Hu - len, og vil - de mæt - tes af dit
 3. bed. Men Da - ni - el stod paa en He - de, han in - tet Ly bag Klippen
 4. tvang! O, dir - red Strængen med en Bru - sen, lig Skri - get af den rød - de
 5. stavn. Le - o - ni - das stod u - for - fær - det, han Hel - te - død bag Klippen

1. Tid? be - hø - ver Mø - det et Ex - em - pel fra Græken - land i Le - o -
 2. Blod; men, Da - ni - el i Lø - ve - ku - len! dig frelste Him - len og dit
 3. fandt, og slog, til Svensker Græs - set be - de, og slog, ind til han o - ver -
 4. Hær, der veg, skjøndt fem og ty - væ tu - sind, for fi - re tu - sind dan - ske
 5. fandt; men Da - niel Ran - zau stod bag Sværdet, og brugte Sværdet til han

1. nid?
 2. Mod.
 3. vandt.
 4. Sværd!
 5. vandt. A. Oehlenschläger.

No. 36.

Moderato.

SANG.

1. Alt op - reist Maa - nen staaer bag sor - te Sko - - - ve; høit
 2. Midt i den fri - ske Skov een Blomst kun vis - - - ner; snart
 3. O Nat! snart vil maa - skee din hul - de Maa - - - ne mit
 4. O Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens Blik - - - ke! bring

PIANO.

dolce.

1. Nat - ter - ga - len slaaer for Gud at lo - - - ve. Dens Toner smel - te blødt og to - ne læn - - ge, mens
 2. er den Dødens Rø, thi Hjertet is - - ner; men lad kun Blomsten døe! Den be - dre sprin - ger snart
 3. ble - ge Ansigt see i Døden blaa - - ne; lad den da smi - le smuk paa mig i Nø - - den, og
 4. mig for ALlahs Dom, jeg skjælver ik - - ke. Vel - signet er hans Navn, han huldt for la - - der. Knug

1. Bæk - ken gri - ber sødt i si - ne Stræn - ge.
 2. af sit fald - ne Frø, paa Æ - ther - vin - - ger.
 3. mød mit sid - ste Suk med Mor - gen - rø - - den!
 4. mig kun i din Favn! han er min Fa - - der.

A. Oehlenschläger.

mf *dim.* *P*

N° 37.

Andante con moto.

SANG.

1. Der var en Kon - ning i Lei - - re; heel tro - fast til sin
 2. Det elsk - te han saa saa - - re i hvert et Gjø - - ste -
 3. Og da sig nær - med' hans En - - de, ud - deel - te han Stad og
 4. En - gang i Ho - - stens Da - - ge han sad ved E - - ge -
 5. Der stod den gam - - le Bra - - ve, drak Li - vets sid - - ste
 6. I - gjen - nem dy - - be Taa - - ge han blankt det syn - - ke

PIANO.

1. Grav; hans Fæ - ste - nø hin fei - - re, ham i Dø - den et Guld - horn
 2. bud, hans Øi - e svømmed i Taa - - re, saa tit han stak det
 3. Land, til hver sin Ven og Fren - - de, kun Hor - net gjem - te
 4. bord med si - - ne Kæm - per fa - - ge paa Lei - re ved Is - - se -
 5. Glød, og kasted den hel - li - ge Ga - - ve i Is - - se - fjor - dens
 6. seer. Da seg - ned' hans Øi - en - laa - - ge. Drak ei en Draa - be

1. gav.
 2. ud.
 3. han.
 4. fjord.
 5. Skjød.
 6. meer!

Efter Goethe af A. Oehlenschläger.

N° 38.

Allegretto vivace.

SANG.

1. En - de - lig rev - ned de hæn - gen - de Skyer, de forsvandt i en Kant;
2. Fin - ken er kom - men, den var ik - ke seen: Tir - re - lit Qvirre - lit!
3. Hvad er saa her - ligt, som Ro - sen i Vaar? hvad saa rødt, hvad saa sødt?
4. Blus - ser ait Ro - sen, da kommer og snart: „Tri - le - ree, Fi - lo - mee“
5. Phyl - lis saa kom, lad kun hist ved vor Dam med mæ mæ og bæ bæ
6. In - gen kan træa - ge sig her til os ind, u - den snart med en Fart

PIANO.

1. Kul - den med Taa - ger - ne flyer.	Him - me - len skin - ner saa
2. qvid - drer paa gyn - gen - de Green.	Græs - set alt spei - ler sig
3. end den ei blom - stren - de staaer.	End - nu den slut - ter paa
4. hur - tig paa Vin - ger - nes Fart	lif - li - ge Nat - ter - gal,
5. græs - se de krid - hvi - de Lam!	Lam - me - ne hyt - te sig
6. Ze - fi - rens bæ - ven - de Vind.	Kom kun, o Ze - fir! jeg

1. klar og saa puur, som en Demant, som en sle - ben A - zur;
 2. spædt i vor Sø, I - sen og Sne - en paa Bjer - get maa tõe.
 3. tør - ne - de Stub grønt i sit Løv den til - slut - te - de Knup;
 4. byg - ger i Træ hur - tig sin Ke - de bag Gre - ne - nes Læ;
 5. selv, kan Du troe; her kan vi sid - de bag Bø - gen i Ro,
 6. træn - ger til Dig, kjøl mi - ne Flam - mer, de qvæ - le jo mig.

1. Var - men op - li - ver den død - kol - de Jord; Ei - a see, Her - re - je!
 2. Lø - ve - ne flet - te det mai - grøn - ne Tag; vif - ter hid, vif - ter did,
 3. men kun en Dag i den var - men - de Luft gi - ver Agt, hvil - ken Pragt!
 4. hol - der sit Bryl - lup og syn - ger sin Sang: „Sø - de Lyst i mit Bryst!“
 5. fav - nes og kys - ses i Vaa - rens Ge - mak. Hys hys! tys tys!
 6. Løs hen - des Lok - ker, og blæs til min Lyst med et Kast i en Hast

1. alt staaer Vi - o - len i Flor.
 2. høit i den ven - li - ge Dag.
 3. Mær - ker I Pur - pu - rets Duft?
 4. O, du liv - sa - li - ge Klang.
 5. In - gen har hørt, hvor det smak.
 6. Sil - ken fra svul - men - de Bryst.

A. Oehlenschläger.

dolce.

1. 2. 3. 4. 5. 6.

No. 39.

Andantino.

SANG.

PIANO.

dolce.
Led.

Led.

segue.

1. Hvad
2. Hvor
3. Søvn

1. to - ner gjen - nem Sko - ven i Nat - tens Vind? hvad
2. før mon Sky - en svæ - ver hen o - ver Jord? hvad
3. gjæn - ge - re paa Him - len i nat - lig Dands, ved

1. ris - ler gjen - nem Vo - ven i Maa - ne - skin? om
2. mæg - tig Læng - sel hæ - ver dens let - te Flor? naar
3. Lys af Stjer - ne - vrim - len og Maa - nens Glands! min

1. El - skov Fug - len syn - - ger med smel - - - tet Føst, den
 2. taa - re - fuld den svøm - - mer paa Him - - - lens Vei, om
 3. Læng - sel E - der kaa - - rer, den er Jer lig: den

mf *dim.* *dolce.*

1. hvi - de Bøl - ge gyn - - ger med El - - - skøvs Lyst.
 2. Kjær - lig - hed den drøm - - mer, men veed det ei..
 3. drøm - mer, og i Taa - - rer ud - gy - - - der sig. J. L. Heiberg.

mf

dim. *p* *mf* *p*

No. 40.

Moderato.

SANG.

1. Naar Pid - sken den knal - der, og Post - hor - net skral - der, og kal - der Stu -
2. Du sid - der bag Ru - de, og lyt - ter hist - u - - de til Klan - gen, som
3. Naar Stor - ke - ne rei - ser, og A - ster - en knei - ser, og vi - ser med
4. O, grød dog ei me - re! gaa ned at spad - se - - re, hvor Kir - - se - bær -
5. Jeg sid - der ved Kro - en hos Bæk - ken paa Bro - en, og skri - ver Dig
6. Og alt som Du suk - ker, jeg tæn - ker, Du pluk - ker en blom - stren - de

PIANO.

1. den - ten, din Kjæ - rest, her - fra, naar Vøg - nen for - svin - der, og Taa - ren den
2. dø - - ves af su - sen - de Vind; snart in - - tet Du hø - rer, dit Øi - e Du
3. Pral os sit stri - be - de Blad, jeg kom - mer til - ba - ge; - saa stands da din
4. træ - - et ned - drys - ser sin Pryd; der var det, vi lov - te hin - an - den saa
5. Vers, i - mens Aft - nen er smuk; i Bøl - ger - nes Rin - den, og Luf - ten i
6. Stjer - ne med Fin - gren i - tu: „Han el - sker af Hjer - te, med Læng - sel og

1. rin - der, mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du da? Mit sø - de, lil - le
 2. tør - rer, mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din Kind. Mit sø - de, lil - le
 3. Kla - ge! mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal væ - re glad! Mit sø - de, lil - le
 4. of - te, mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens Fryd. Mit sø - de, lil - le
 5. Lin - den, mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit Suk! Mit sø - de, lil - le
 6. Smer - te.“ Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa Du? Mit sø - de, lil - le

1. Hjer - te! hvad tæn - ker Du da?
 2. Hjer - te! og tør - rer din Kind.
 3. Hjer - te! Du skal væ - re glad!
 4. Hjer - te! al El - sko - vens Fryd.
 5. Hjer - te! jeg hø - rer dit Suk!
 6. Hjer - te! hvad tæn - ker saa Du?

7.

Lad Blomsterne alle,
 Kun visne og falde,
 Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
 Af Frugterne søde
 De gule, de røde,
 |:Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig. :|

8.

Dem skal vi saa plukke,
 Og alle de smukke,
 Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
 Men hvad som kan saare,
 Hver Torn og hver Taare,
 |:Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel! :|

Chr. Winther.

N° 41.

Andantino.

SANG.

1. Li - den Gun - ver vandrer som helst i Qvel, saa tan - kefuld.
2. Li - den Gun - ver me - der med Sil - ke - snor ved Ha - vets Bred.
3. Skjøn Havmand sig op af Ha - vet skjød, be - klædt med Tang.
4. Li - den Gunver! Du martrer mig Dag og Nat med El - skovs Ild.
5. Du række mig kun din sneehvide Arm paa Sø - mands Tro;
6. Li - den Gunver! mit Bryst bag sit haar - de Skjæl er blødt og ømt.

PIANO.

dolce.

1. Hendes Hjer - te var Vøx, hendes un - ge Sjel var præ - vet Guld.
2. Da hæ - ve - des Bæl - gen, og Van - det foer saa brat af - sted.
3. Hans Øi - e var kjærligt, hans Ta - le var sød, som Har - pens Klang.
4. Mit Hjer - te vansmægter, min Sjel er mat: O, vær dog mild!
5. saa tryk - ker jeg den til min brændende Barm, saa faaer jeg Ro!
6. Tro - fast er mit Navn, min u - kunstle - de Sjel for - ag - ter Skromt.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 4. O, vogt Dig, mit Earn, for de fal - ske Mand - folk!
 5. O, vogt Dig, mit Earn, for de fal - ske Mand - folk!
 6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!

CHOR.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 4. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 5. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!

7.

Og er Dig min Arm til saa stort Behag,
 Til Trøst og Ro;
 Skjøn Havmand, saa skynd Dig! saa kom kun og tag
 Dem begge to!
 O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

8.

Han trak hende fra den steile Bred,
 Glad ved sin Svig.
 Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
 Ved Gunvers Lig.
 O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

J. Ewald.

No. 42.

Andante con moto.

SANG.

1. Kom - mer hid, I Pi - ger smaa! Strængen vil jeg rø - - re,
 2. Vaa - ren er nu kom - men nær, Da - ge - ne sig læn - - ge,
 3. Ak, thi før sig op af Jord Blomsten kun - de træn - - ge,
 4. Sæl - samt i hans Aand det lød: „Hø - rer du, det døn - - ner!
 5. Ak, den Gjæ - ve kom, og saae Fæ - dre - lan - det blø - - de;
 6. Hist i Nord gaaer Od - den ud mel - lem hoi - e Bøl - - ger;
 7. Hvis det rør - te Hjer - tes Sang Hjer - tet rø - re kun - - de,

PIANO.

dolce.

1. Taa - rer skal i Øi - et staae, naar min Sang I hø - re; om saa hold en
 2. Vaa - ren har I Pi - ger kjær, Blom - ster groe i En - ge; dog I skal i
 3. fal - me - de en Blomst i Nørd, som skal min - des læn - ge: Vil - le - moes var
 4. Dan - ne - mark er stædt i Nød, kal - der si - - ne Søn - ner!“ O; som gam - le
 5. hvor de stol - te Sne - ker laae, var saa tomt og ø - - de. Dis - se Sne - ker
 6. der blev Døn af stær - ke Skud, „Chri - stian“ ei sig døl - ger; men som gam - le
 7. sju - nger den da man - gen - gang i de stil - le Lun - de; sju - nger den ved

1. Unger - svend, al - le fag - re Pi - gers Ven, sør - ge - lig jeg sju - nger.
 2. se - ne Aar min - des, at I saae en Vaar med be - drø - vet Øi - - e.
 3. Blomstens Navn, og ei glemmes tun - ge Savn midt i Blomster - flok - - ken.
 4. Danmarks Søn fløi han mod det høi - e Døn, Fæ - dre - land at vær - - ge.
 5. var hans Hjem, han op - vox - ed mel - lem dem, stred i de - res Skyg - - ge.
 6. Chri - sti - an staaer han fast paa dan - ske Strand, skjøndt hans Blød ud - rin - - der.
 7. bre - den Strand, naar hen o - ver hvi - den Sand Vo - ven sag - te tril - - ler.

N. F. S. Grundtvig.

poco f *dolce*

No. 43.

Moderato.

SANG.

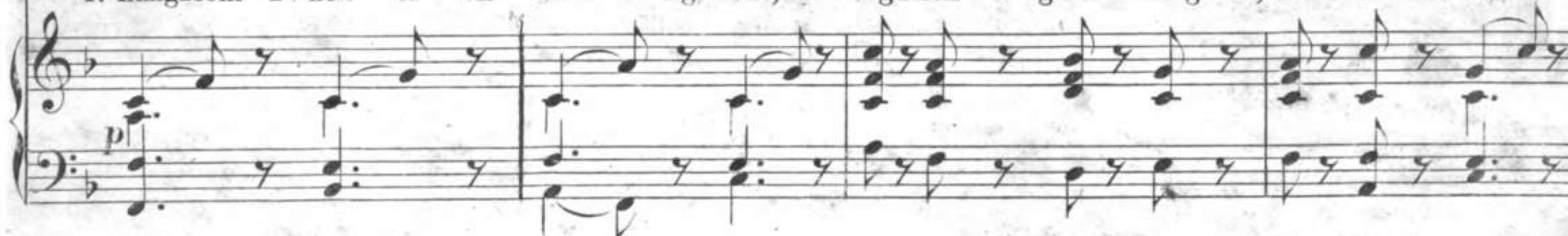

1. Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt, vil jeg med Jar-len ei byt-te.
 2. Hyt-ten er mig dog alt-for trang, sær i den lif-li-ge Som-mer.
 3. An-ke-ret hol-der kun syagt mellem Siv, Lan-det ei hol-der mig be-dre.
 4. Kjæ-len at tøm-re, den mæg-ti-ge Mast, det skal de Gut-ter jeg læ-re.

PIANO.

1. Fi-sken i Van-det blier al-drig træt, Fi-ske-ren lig-ner Fi-ske-nes Æt,
 2. Fi-re Pæ-le, lidt Leer og lidt Tang! har jeg kun det, da jeg kli-ner med Sang
 3. El-skov er Skip-pe-rens Tids-for-driv, Søn-ner mig skjæn-ker den kraf-ti-ge Viv,
 4. Lang-som-hed er en hæs-lig Last; Vog-nen gaaer langsomt, Ski-bet har Hast.

1. li-det han ag-ter en Hyt-te. Li-ge jo fly-de de Draaber i Fjord, li-ge de Bla-de paa
 2. Hytten, i-hvor jeg saa kommer. Bø-genes Ly, lidt Græs til en Ko, Kil-den, hvis Vo-ver i
 3. saa blev der skjænket mi-ne Fæ-dre. Men mi-ne Børn, som Æl-linger smaae, ly-stigmaesvømme, for
 4. Der-for skal Ski-bet man æ-re. Tru da kun Sø! jeg for-ag-ter din Qval, fny-sen-de dandser den

1. 2. 3 V. | 4 V.

1. Træ-er-ne groer; Hjemmet mig føl-ger om-bord. Hjemmet mig føl-ger om-bord.
 2. Bækken sig snoe— der er min flyg-ti-ge Bo, der er min flyg-ti-ge Bo.
 3. ret de kan gaae, hist ud-i Bøl-ger-ne blaae, hist ud-i Bøl-ger-ne blaae.
 4. trod-si-ge Hval. Her er min Høi-e-lofts-sal, her er min Høi-e-lofts-sal.

A. Oehlenschläger.

No. 44.

Moderato.

SANG.

1. So-len sank bag grønne Lund, og den kla-re, ful-de Maa-ne mellem
 2. Og han sag-de: Fæ-dre-land! siig mig dog, hvad var min Brø-de, da din
 3. Mit Chal-dæ-a her jeg fandt. Ak! i elsk-te dan-ske Slet-ter vi-se
 4. Men U-ra-ni-a sin Ven vil et an-det Hjem be-re-de, hvorved

PIANO.

The first system of music features a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/4. The piano part begins with a dynamic marking of *p* (piano). The vocal line starts with a treble clef and a key signature of two flats. The lyrics are printed below the vocal staff.

1. Sjelunds Kyst og Skaa-ne straaled o-ver Ø-re-sund, Hvælved om U-ra-nien-
 2. Søn du bort at stø-de fra dit Hjerte næn-ne kan? har du glemt, hvad Ver-den
 3. jo i lan-ge Næt-ter Himme-len til hver en Kant. Skjøn-ne, la-ve Fæ-dre-
 4. hen-des Kunstkan bre-de sig til an-dre Lan-de hen. Dun-kelt jeg kun Vei-en

The second system continues the vocal and piano parts. The piano accompaniment features a steady rhythmic pattern in the right hand and a more active bass line in the left hand. The vocal line continues with the same melodic contour.

1. borg sig den stjer-ne-klå-re Bu-e. Thycho stod i Maanens Lu-e, monne
 2. veed? det var mig, som mon-ne bæ-re op til Stjer-nerne din Æ-re; he-le
 3. jord! fremfor al-le Ver-dens Lan-de maa jeg el-ske di-ne Stran-de; just paa
 4. seer, Stjerner-ne maaeden be-teg-ne. Li-ge-me-get, hvad for Eg-nel-er ei

The third system shows the continuation of the musical piece. The piano accompaniment includes some chordal textures and moving lines. The vocal line remains clear and melodic.

1. Lan-det trindt be-sku-e, tan-kefuld, med dæm-pet Sorg.
 2. Him-len kan jo væ-re Vid-ne til min Søn-lig-hed.
 3. dem ber Templet stan-de for det høi-e Stjer-ne-chor.
 4. Him-len al-le-veg-ne? hvad be-hø-ver jeg saa meer? J. L. Heiberg.

The fourth system concludes the piece. The piano accompaniment ends with a final chord, and the vocal line finishes with a sustained note. The page number 2364 is visible at the bottom center.

No. 45.

Allegretto.

SANG.

v.1. I Hel - ved ga - - ler
v.2. O lum - mert bræn - der

p Ped. *poco*

1. Ha - - - ner, som Nat - - ter - gal og Lær - - ke - lil, der svøm - me sor - te
2. Grun - - den, der vif - - ter ei den mind - ste Vind; der - for i Mid - nat -

cres. *en do.* *mf* *dim.*

1. Sva - - - ner i Vand, som er af Svo - - - vel -
2. stun - - - den vi kjø - - ler os i Maa - - - ne -

p

1. ild.
2. skin. A. Oehlenschläger.

1. 2.

No. 46.

Andantino quasi Allegretto. (Aftensange No. 46-52.)

SANG.

1. Der staaer et Slot i Ve - ster - led, tæk - ket med gyld - - ne
 2. Fra tu - sind Taar - ne funk - ler Guld; Por - - ten skin - ner som
 3. Sol - eng - len svin - ger Ly - sets Flag, van - drer til fjer - - ne

PIANO.

dolce.

1. Skjol - de; did gaaer hver Af - ten So - len ned bag Ro - sen - sky - er - nes Vol - de. Det
 2. Ra - - vet; med Straa - le - stot - ter un - der - fuld sig Bor - gen spei - ler i Ha - vet. Guds
 3. Lan - de; ham føl - ger Liv og Lys og Dag bag Nattens bru - sen - de Van - de. Liig

1. Slot blev ei med Hæn - der gjort: må - ge - løst staaer det smyk - ket; fra Jord til Him - mel
 2. Sol gaaer i sit Guld - slot ind, skinner i Pur - pur - klæ - der. I Ro - sen - sky paa
 3. So - len fa - rer Li - vet hen, gaaer til For - kla - rings - ky - - sten: med Glands op - duk - ker

1. naaer dets Port; vor Her - re selv det har byg - get.
 2. Bor - gens Tind staaer Ly - sets Ban - ner med Hæ - der.
 3. Sol i - gjen fra Pa - ra - di - set i Ø - - sten.

B. S. Ingemann.

N° 47.

Andante.

SANG.

1. Da - gen gaaer med ra - ske Fjed; Da - gens Børn maae i - le,
 2. Lyk - ken gjæk - ker Sto - re, Smaa, le - ger med Guld - tær - ning.
 3. Lidt dog Sto - re, Min - dre Smaa kan til - gavns fuld - brin - ge;
 4. Lyk - kens lu - ne - ful - de Spil le - ger ei med Sjø - le:
 5. Blomst skal bæ - re Frugt en - gang, Høst skal føl - ge Som - mer.
 6. Lad ved Dag kun op og ned Lyk - kens Tær - ning rul - le!

PIANO.

dolce.

1. Af - ten - rø - den brin - ger Fred, Nat - tens Stjerner Hvi - le.
 2. Lyk - ke - ligst at hvi - le paa er fuld - end - te Gjer - ning.
 3. Vil - lien seer Vor Her - re paa, gi - ver Kraf - ten Vin - ge.
 4. Al - ting føi - es som Gud vil - her er trygt at dvæ - le!
 5. Dag er ei saa travl og lang, Af - ten - stund dog kom - mer.
 6. fandt ved Qvel kun Sjø - len Fred, gik det, som det skul - de.

B. S. Ingemann.

No. 48.

Andantino.

SANG.

1. Til vor lil - le Gjer - ning ud gik vi Smaa fuld - gla - - de;
 2. Du, som vi - ser Dag og Nat Sol og Stjer - ner Vei - - e!
 3. Lad den Kjær - ne un - der - fuld vox - e i vort In - - dre,

PIANO. *dolce.*

1. Vil - lien saae den kjæ - re Gud, hjælp os som vi ha - - de.
 2. Li - vets un - der - ful - de Skat gav Du os i Ei - - e.
 3. naar der skin - ner Sol paa Muld, og naar Stjer - ner tin - - dre!

1. Nu er Da - gens Lys ud - slukt; lukt er snart vort Øi - - e, Giv vor lil - le
 2. I hver Bar - ne - sjæl paa Jord har Du lagt en Kjær - ne til en Blomst med
 3. Lad det Frø op - vox - e smukt med din Bør - ne - vrim - mel, til at bæ - re

1. Gjerning Frugt, Fa - der i det Høi - e!
 2. himmelsk Flor, her - lig som en Stjer - ne.
 3. e - vig Frugt i din høi - e Him - mel! B. S. Ingemann.

N° 49.

Andantino.

SANG.

1. I fjer - ne Kir - ke - taar - ne hist nu Af - ten - klokkerne
 rul - ler ud den stil - le Nat sit Skygge - flor o - ver
 seer til si - ne Børn da vist, han seer til Høi - le og
 Barn, der sy - nes mest forladt, Gud Fa - der selv vil be -

PIANO.

1. rin - ge. Saart so - ver li - den Fugl paa Qvist med Hovedet under sin Vin - ge. Nu sam - les Frønder
 2. Him - len, og den, som sid - der mest for ladt, seer op imod Stjer - ne - vrim - len. Og gjen - nem Himmel
 3. Rin - ge, selv til den lil - le Fugl paa Qvist med Ho - vedet under sin Vin - ge. Til dem, som so - ve,
 4. va - re: han sen - der i den stil - le Nat til Jordens Eng - le - ska - re. De spre - de de - res

1. kjønt igjen som Fug - le - unger paa Gre - ne; men den, som har slet in - gen Ven, han sidder ved Qvel al -
 2. slø - ret ud der skinner Øi - ne fuld - kla - re: mildt seer den kjæ - re, sto - re Gud herved med sin Stjerne -
 3. seer han hen; han vugger Fuglenes Gre - ne; og den, som har slet in - gen Ven, han la - der ei sid - de
 4. Vin - ger ud, naar al - le Øi - ne sig luk - ke. Selv vaa - ger he - le Verdens Gud ved Skabningens sto - re

1. e - - - ne.
 2. ska - - - re
 3. e - - - ne.
 4. Vug - - - ge.

2. Snart
 3. Han
 4. Det

B. S. Ingemann.

N° 50.

„Bliv hos os! thi det er mod Aften og Dagen helder.“

Luc. Ev. 24. Cap. 29 V.

Andante.

SANG.

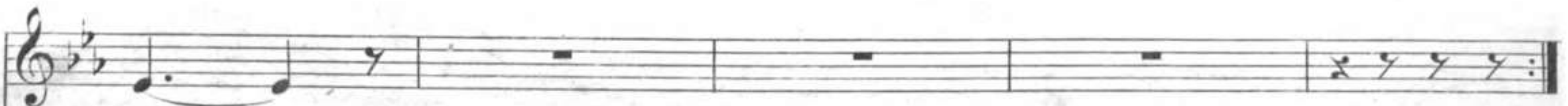

1. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og
2. Henspred o - ver Dal og Høi - e dit Stjer - ne - klæ - de - bons
3. Bliv hos os, og vi vil drøm - me om Eng - le - bør - ne - nes
4. Og Kon - gen i Li - vets Ri - ge vil fav - ne al - le de
5. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re, Fa - der og

PIANO.

1. Gud! bliv hos os, naar Mør - ket væl - - der af Nat - tens Slu - ser
2. Flig! saa luk - ke vi trygt vort Øi - - e og slum - re sødt hos
3. Fred; Din Aand gennem Him - mel - strøm - me vil su - se til os
4. Smaa; paa Eng - le - nes Him - mel - sti - - ge skal Bar - ne - sjæ - le
5. Gud! og Pa - ra - diis - ly - set væl - - der af Nat - tens Slu - ser

1. ud!
2. Dig.
3. ned.
4. gaae.
5. ud.

B.S. Ingemann.

N° 51.

Maestoso.

SANG.

1. Den skjø - ne Jor - - dens Sol gik ned; men
 2. Al Ver - den som en Kir - - ke stor bag
 3. Paa mind - ste Blad i stør - - ste Skov har
 4. Gud! i dia Haand alt Stort er smaat, men

PIANO.

1. Stjer - - ne - ska - rer - ne funk - le. En stør - re Ver - dens Her - lig -
 2. Sky sig hval - ver for - o - ven; i Templets Krog Guds grøn - ne
 3. gla - - de Skab - nin - ger hjem - me; hvor Liv sig rø - - rer til Guds
 4. kjært det Mind - ste til - li - ge. Den Bar - ne - sjæl er hjer - get

1. hed ned - glim - ter nu i det Dunk - - - le.
 2. Jord er skjult som et Blad fra Sko - - - ven.
 3. Lov, det mind - ste han ei vil glem - - - me.
 4. godt, som skju - ler sig i dit Ri - - - ge.

B. S. Ingemann.

dim.

No. 52.

Larghetto.

SANG.

1. Den sto - - re stil - - le Nat gaaer frem med Lys fra Him - me - lens
 2. I Him - mel - o - - ce - a - - nes Skjød ned - du' - ker Nat - ten sin
 3. O! Nat, rul di - - ne Verd - - ner frem i O - - ce - a - ner af

PIANO.

1. Sa - - - le; hvert Lys er Sol for Sje - - les Hjem i
 2. Vin - - - ge med al - - le Stjer - - ne - so - - les Glød, mens
 3. Him - - - le, med Priis til Gud fra Eng - - - les Hjem og

1. høi - - e - re Verd - - ners Da - - - le.
 2. Sphæ - rer - nes Har - - per klin - - ge.
 3. Jor - - derigs Sje - - le - - vrim - - le!

B. S. Ingemann.

N° 53.

75

Allegretto.

SANG. **PIANO.**

V. 1. Svend Aa-ge og In-geborg drog o-ver Sø, de drog o-ver fraadende
 Eøl - ge, den harmfulde Fader han sty-red fra Ø, de flygtende To at for-føl - -ge. Som Ørnen han foer uden
 Ro eller Rast, med bugende Seil paa den krummende Mast. 1. 2. 3. 4. 5.
 V. 2. Paa V. 2. Paa

V. 2.

Paa Bagstavnen Begge fortvilede stod;
 Thi nær var den truende Fare,
 Rød dalede Solen bag Skyernes Blø
 Og Maanen steg frem paa det Klare;
 Da nærmed' sig Ørnen med grusomme Klo,
 At skille de bange, de elskende To.

V. 3.

Høit lyder i Stormen Forbandelsens Røst,
 De Bølger som vildelig larme;
 Og da Faderen saae dem med Bryst imod Bryst,
 Da svulmede dobbelt hans Harmes;
 Da foer han med Rasen, da foer han med Støi
 Over gabende Dyb, over Bølgen saa høi.

V. 4.

Og alt som den Grumme sig nærmer med Hast,
 Gjennem vilde og skummende Bølge
 Med bugnende Seil paa den krummende Mast,
 De flygtende To at forfølge,
 Da hæver sig Bølgen og aabner sin Favn—
 De styrte sig ned fra den sprudlende Stavn.

V. 5.

Han gyser og seer det med stirrende Blik
 Og vil standse sin hurtige Snekke,
 Men over dem Begge den fraadende gik,
 Da styrtede han sig paa Dække.
 Han græd og forbandte, han græd og han bad,
 Og Bølgerne skilte de Elskende ad.

N° 54.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

PIANO.

dol. *f*

1. I Sax_er_nes Land en mæg - - tig, skov_gro - et Klip - pe
 2. Fra li - den Cel - le der - in - - de, vendt mod en Af - grund
 3. Saa vidt i Da - le - ne træ - - ger Ly - set fra Vin - du - ets
 4. For E - van - ge - li - - ets Fug - - le, Wart - burg, en Re - de du

1. staaer, der - paa en for - dum præg - - - tig, stor og fyr - ste - lig
 2. brat, saae man et Lys at skin - - - ne... gjen - nem den mør - ke
 3. Baal, men Or - det fly - ver dog læn - - - ger, baaret af Føl - kets
 4. var, hvor - i du mod Ravn og Ug - - le de Fjerlø - se vog - tet

1. Gaard, Som rin - ge Fug - le - re - de, den hæn - ger i Klip - pens
 2. Nat, Der sad den Troens Op - li - ver, med Lam - pen paa sit
 3. Maal, Det lyder for hvert et Ø - re, det to - ner i hvert et
 4. har, Da voxte den spæ - de Vin - ge, den fol - ded' sig ud paa

1. Favn. Wartburg mon - ne den he - - de, Wartburg er Slot - tets
 2. Bord, og tolked' med hel - lig I - - ver, Her - rens hel - li - ge
 3. Bryst, det lader sin Fyl - de hø - - re, med fyl - dig, le - ven - de
 4. Stand, da monne sig Fug - le - ne svin - ge o - ver det gan - ske

1. Navn.
 2. Ord.
 3. Røst.
 4. Land. J. L. Helberg.

No. 55.

Andantino.

PIANO. *dolce.* *poco cresc.*

1. Til Roeskild har de Kong
2. Og Suk og Kla-ge fra
3. Vor tab-te Fa-der! vor

1. Fredrik bragt, han lagdes i Gravea - pel - let;
2. hver en Vraa gjen-ly-der paa Danmarks Van - ge:
3. dø - de Ven! o kun-de Du hist for - nem - me,

der-hvi - ler Kongen i
det sukker, hvordan - ske
at Dan - marks Qvinder, at

1. Kroningsdragt, med Sceptret, i Dø - den fæl - det.
2. Hjerter slaae, det kla-ger i Skjaldenes San - ge;
3. Danmarks Mænd vil aldrig dit Værd for - glem - me!

Tungsin - dig smiler den
den go - de Konge for -
O kunde dit Folk sit

1. gam - le Stad, det suk - ker i Trær - nes vis - ne Blad, det kla - ger i Hroars - væl -
 2. lod sit Folk, hans Blik ei længer er Hjer - tets Tolk, han so - - ver Sønnen den lan -
 3. Hjer - tes Gjæld be - ta - le dig end med et ømt Færvel! o kun - de du hø - re vor Stem -

1. det.
 2. ge.
 3. me!

CHOR.

Det kla - ger i Hro - ars - væl - - det.
 Han so - - ver Sønnen den lan - - ge.
 O kun - de du hø - re vor Stem - me!

J. L. Heiberg.

mf *cresc.* *f* *dim.* *mf* *dolce.*

poco cresc.

No 56.

Andantino

SANG.

PIANO.

1. „Spil-le-mand spiller paa
2. „Spil-le-mand spiller med
3. „Spil-le-mand spiller paa
4. „Spil-le-mand spiller med
5. „Spil-le-mand spiller paa

1. Strænge!“ „Spil-lemmand spiller paa Stræn-ge!“ Her er saa smukt i det høi - e Slot, for Dø-re jeg spilled saa
2. Bu - e!“ „Spil-lemmand spiller med Bu - e!“ Luk Forstue-dø-ren kun op paaKlem, „Min Mo-der hun er en
3. Strænge!“ „Spil-lemmand spiller paa Stræn-ge!“ „Min Fa-der han er en Her-remand.“ Ham har jeg ei seet saa
4. Bu - e!“ „Spil-lemmand spiller med Bu - e!“ Jeg kjender i - gjen det gam-le Slot. Ak! kunde jeg Herska-bet
5. Strænge!“ „Spil-lemmand spiller paa Stræn-ge!“ Ak Forstue-dø-ren er lukt igjen, her tør jeg ei tø - - ve

1. læn - ge; ak huusvild Gøg-ler har det ei godt. Spil-lemmand spiller paa Strænge!
2. Fru - e;“ men jeg har hver-ken Huus el-ler Hjem! Spil-lemmand spiller med Bu - e!
3. læn - ge; men al - drig meer han mig fav-ne kan. Spil-lemmand spiller paa Strænge!
4. sku - e! jeg vilde kun see, om Du har det godt. Spil-lemmand spiller med Bu - e!
5. læn - ge; ved Por - ten knurrer min Barndomsven! Spil-lemmand spiller paa Strænge!

B. S. Ingemann.